

► Vaga a La Vanguardia

Observatori dels mitjans // Pàg. 20
Els treballadors de tallers del rotatiu català van protagonitzar una vaga de tres dies. El motiu, l'oposició als plans de l'empresa editora de segregar els tallers d'edició del diari.

► Mallorca pel territori

Què es cou // Pàgina 22
Ja fa més de tres anys que grups de gent s'han unit, barri a barri i poble a poble, per tal d'aturar la màfia immobiliària que vol convertir Mallorca en una illa-ciutat farcida de pobles dormitori.

► Pel·lícula de Puig Antich

Expressions // Pàgina 24
Exmembres del MIL i companys de Salvador Puig Antich han elaborat un manifest on denuncien com a farsa la pel·lícula de Manuel Hueriga que s'estrena el 15 de setembre.

directa

setmanari de comunicació

núm. 17 // 13 de setembre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Europa ja ha construït 210 CIE per a immigrants

ELS CENTRES TENEN CAPACITAT PER A 50.000 PERSONES

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

**ENTREVISTA A DOS JOVES
SENEGALESOS SENSE PAPERS**

“Ens van portar des de Canàries fins a l'Estació del Nord. Allà ens van deixar abandonats.”

Aquests últims dies, passejant per alguns racons de Barcelona, podem veure com la última onada de *cayucos* a les costes de Canàries ha arribat a la nostra ciutat. Tot i que les diferents administracions intentin marejar-nos amb les seves diatribes competencials, no poden amagar un fet cada vegada més irrefutable: Àfrica s'enfonsa i l'efecte fugida de la fam i la misèria és cada vegada més fort. Creuen la frontera de forma clandestina i el Govern pretén que es tornin invisibles, disgregant-los pel territori i mirant cap a una altra banda. Però ja és massa tard.

La immigració és, probablement, un dels temes clau que tenim avui sobre la taula, causa i conseqüència d'injustícies i desigualtats inherents a les regles del joc del capitalisme. Tanmateix, els governs d'acollida — des d'un convenciment ideològic, a vegades, o una perspectiva electoralista, d'altres — es concentren en les polítiques repressives, el control de les fronteres i l'exigència de deures a unes persones que el desigual repartiment del món ha fet néixer sense drets. Un peix que es mossega la cua i un equip, el del Sud, que sempre surt perdent. ¿Val la pena seguir jugant la partida?

Continua a la pàgina 4 »

» Així està el pati // Pàgina 12

11 de setembre als carrers

Desenes de milers de persones van sortir als carrers de diferents pobles i barris de Catalunya, reivindicant el dret a l'autodeterminació dels Països Catalans, així com el seu alliberament nacional i social. Manifestacions, concentracions, parlaments, aplecs, sopars i ofrenes florals van omplir un dia atapeït d'actes. Tampoc va faltar la tradicional xiulada de polítics al monument de Rafael de Casanovas.

» Així està el pati // Pàgina 9

Condemnen l'Estat per una agressió amb pilota de goma

Un veí de Castellar del Vallès serà indemnitzat amb 481 euros per part de l'Estat. Es tracta d'una de les poques sentències condemnatòries tot i que amb una xifra irrisòria. Al llarg de l'any es compten per desenes els casos de persones ferides per l'impacte de pilotes de goma llançades per la policia durant les manifestacions. Enguany han mort tres immigrants a Melilla després de rebre'n l'impacte. A Euskadi han estat 35 els morts des de l'any 1968 fins a l'actualitat.

» Així està el pati // Pàgina 11

Els alcaldes de l'Hospitalet i Santa Coloma viuen a xalets de Sant Cugat i Sant Gervasi

Les poblacions de l'Àrea Metropolitana de Barcelona tenen majoritàriament alcaldes socialistes. Celestino Corbacho i Bartomeu Muñoz són alguns dels més destacats. Això sí, segons ha pogut saber el setmanari DIRECTA, aquests responsables polítics han decidit que no volen viure al municipi que governen. Han buscat residència a Sant Cugat i Sant Gervasi.

Editorial

Camps de concentració

El llenguatge institucional que fa referència a totes les polítiques emigratòries pretén buscar subterfugis lingüístics que dilueixin les dures realitats que viuen desenes de milers de persones. Un exemple clar el trobem en la contínua confusió induïda al voltant dels Centres d'Internament d'Estrangers. En moltes ocasions es parla de centres d'acollida i no pas d'internament. Els primers són instal·lacions radicalment diferents gestionades majoritàriament per ONG o per la Creu Roja. Els CIE no són això. Estem parlant d'una política estesa al llarg de tota la Unió Europea i exportada per delegació a diverses regions frontereres del nord d'Àfrica. Els centres d'internament són presons planificades, vigilades i pensades per tal d'impedir la llibertat i per aconseguir la pràctica anul·lació de drets bàsics. Són recintes que tenen càmeres de videovigilància, calabossos, reixes, policies fortament armats i condicions de salubritat pèssimes. Ja se n'han construït més de 200 al llarg de tota la Unió Europea, i tenen una capacitat que va de les 200 a les 800 persones, quan no es troben amuntegats. Les persones migrades legalment hi poden estar 40 dies, tot i que en algunes ocasions se suma el tancament al CIE de Canàries amb la posterior reclusió quan arriben a Barcelona. L'alimentació mínima, l'aigua escassa i la temperatura asfixiant són algunes de les seves característiques. Quan s'abandona un CIE, el referent més clar que els ve al cap, és el de camp de concentració i no pas el d'un centre d'acollida. No és casual que la geografia dels CIE a Alemanya coincideixi sobre el mapa amb la dels camps d'extermini del nazisme. Lluny de grans nuclis habitats i amb comunicacions que faciliten els trasllats massius de forma discreta.

Pensem, doncs existim

De metàfores publicitàries i doctrines imperials

✉ Roger Costa
/directa@setmanaridirecta.info/

Hi ha un anunci que m'ha cridat l'atenció darrerament. Es tracta d'una marca de cotxes que promociona un nou model "molt espaiós". L'anunci fa una metàfora de l'espai a l'interior del cotxe amb l'espai vital. Una veu en off diu: "Per la seguretat del teu espai vital busca sempre el màxim espai possible".

Aquest raonament resulta molt il·lustratiu en aquests dies que vivim; doncs és el mateix que fan servir els EUA per ampliar el seu poder arreu del món. Així ho va proclamar el president Monroe en la doctrina de 1823. Així es va seguir fent amb la Doctrina Truman el 1947. I així se segueix aplicant a l'Orient Mitjà des de l'11 de setembre de fa cinc anys.

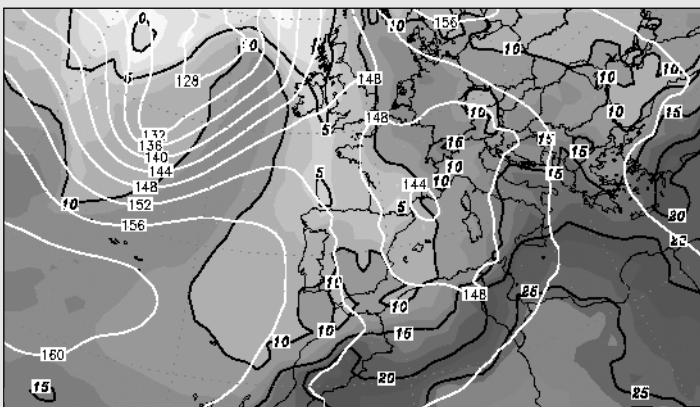
Després de l'atemptat del World Trade Center, el Pentàgon

decideix que per protegir l'espai vital nord-americà, cal envair Afganistan i Iraq i, per què no?, el Líban, Iran i qui es posi entre ells i el petroli del golf Pèrsic; que queda així convertit en espai vital nord-americà. El 1823, després de massacrar els indis americans i un cop controlat tot el nord del continent, apareix la Doctrina Monroe que diu que Sudamèrica és un espai vital per a la prosperitat dels EUA i que, per tant, ha de ser arrancat de les urpes europees i controlat. D'això se n'encarregaren l'Escola de les Amèriques, la United Fruit i la DEA, entre d'altres.

En finalitzar la Segona Guerra Mundial i en el context de la carrera imperialista amb la URSS, apareix la Doctrina Truman. En aquesta ocasió és Europa Occidental, i més tard el Sud-Est asiàtic, el que es converteix en espai vital nord-americà. D'això se n'encarregaren Mr. Marshall i "Mr. Napalm".

De fet, tot el món es convertí en espai vital nord-americà degut a la retirada de les forces colonials europees, destrossades per la guerra. Això feu que els EUA disposessin una extensa xarxa de bases militars i cossos d'exèrcit per tots el mars i continents. La culminació d'aquest procés es produeix el 1991, amb la caiguda de la URSS. Aleshores, els EUA es converteixen en el primer imperi militar mundial de la història; en la policia i la justícia mundials. La tesi, en boga des de l'11 de setembre de 2001, que diu que cal primar la seguretat enfront de la llibertat, no fa sinó aprofundir en aquest concepte. Cal buscar el màxim d'espai possible per a defensar l'espai vital propi, per damunt de tot i de tothom.

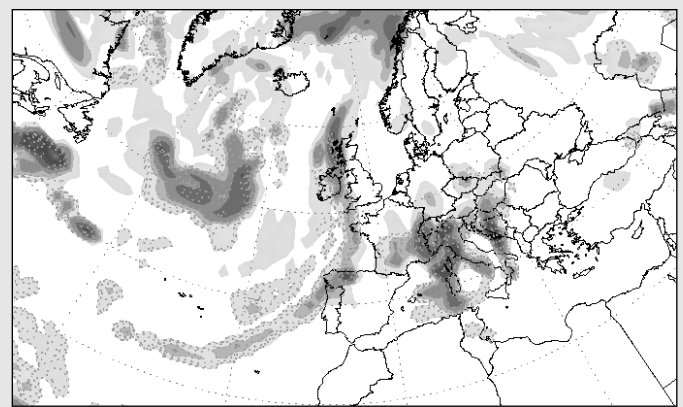
Avui ens ho diu la veu en off d'un anunci de cotxes. Per què? Perquè no poden despreciar cap mitjà per difondre un engany similar. ☹

Les temperatures seran plenament de tardor a partir de divendres. Bombolla fresca.

Tard, però pluja

A l'hora de tancar l'edició d'aquesta Directa, un intens front de tempestes està apunt d'afectar la costa catalana. Durant dimecres i dijous les pluges molt abundants i intenses es generalitzaran. Divendres les temperatures ja hauran baixat considerablement i seran plenament de tardor. Els cels seran més clars el cap de setmana, amb alguns ruixats més febles i dispersos.

Les pluges s'endinsaran mediterrani endins durant el cap de setmana.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana hem sortit als carrers de Barcelona per trobar-nos amb persones migrades sense papers deportades des de Canàries. Hem volgut que expliquin ells mateixos el que han viscut i com ho han viscut, el perquè arriben les seves vides i que esperen fer i trobar a una gran metròpolis. Vam parlar amb dos nois que entre la tristesa i la vitalitat necessitaven també comunicar-se i parlar amb algú que els escoltés.

Hem tingut algun problema tècnic. La tempesta del dimarts al matí ens va fer saltar la instal·lació elèctrica, que vam haver d'arreglar abans de tornar a reiniciar els ordinadors de la nostra redacció.

Un dels nostres redactors va patir en pròpia pell l'actuació policial durant el desallotjament de l'acampada per la vivenda de la Rosenda, el van identificar retenint-lo durant una estona.

També vam ser presents amb les nostres paradetes al Fossar de les Moreres i al passeig de Lluís Companys durant la diada de l'Onze de Setembre, on vam donar a conèixer el projecte i vàrem fer nous subscriptors.

A les festes majors de Bellvitge també es va fer una xerrada de presentació de la publicació. Un acte organitzat pel col·lectiu el Txiringuito, que durant les festes porta la reivindicació al recinte de les activitats lúdiques i festives.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita
REDACCIÓ
De dalt a baix: Jordi Ribas i Jordi Panyella, Claudia Falcone i Hibaí Arbide * Impressions: Mariona Ortiz i Laia Alsina * Així està el pati: Jesús Rodríguez * Roda el món: Guillem Sánchez * Observatori dels mitjans: Pau Cortina * Espais emergents: Enric Borràs * Què es cou: Gemma Garcia * Expressions: Roger Palà * La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA
Regino Hillera, Jose Expósito, Pau Coll, Edu Bayer
IL·LUSTRACIÓ
Franchu Llopis
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Joan Andreu Moll i Dani Montserrat
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigó

El racó il·lustrat

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 12

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

-Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

“El centre d'internament és com una base militar, l'arribada allà és molt dura, ens tenen confinats com si fos un camp de concentració. Podríem rebre un tracte millor, però després del que hem passat o de la vida que teníem a Àfrica... El problema ve quan ens han deixat abandonats a la ciutat”.

Papis. Senegales

SUBSAHARIANS A BARCELONA // ENTREVISTA A PAPIS I VIEUX SARR

“Des del moment que tenim un referent que a algú altre li ha anat bé, és un motiu d'esperança per intentar-ho”

☞ Jordi Panyella

Intèrpret: Jordi Ribas

/redaccio@setmanaridirecta.info/

En Papis té 26 anys. Dos se'ls ha passat estudiant, “només educació bàsica”, i fa tres mesos que està a l'Estat espanyol. Al Senegal era pescador, fill d'una família nombrosa. Pescant “no es guanyaven molts diners, gairebé tot el que pescàvem era per supervivència. De vegades hi havia pesca i de vegades, no. Si no hi havia pesca, no hi havien diners i no hi havia menjar”.

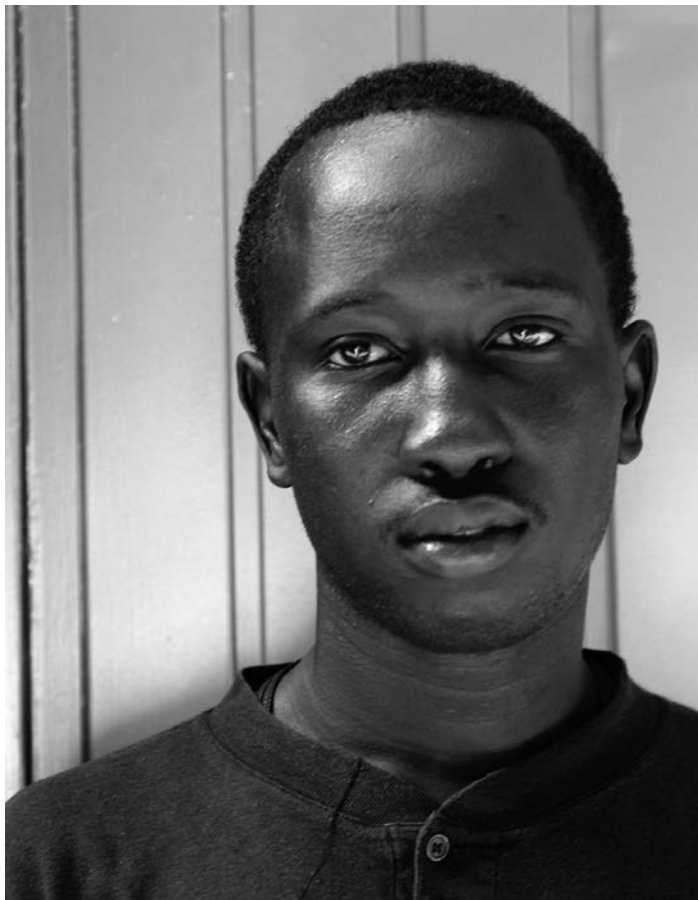
Abans de sortir del Senegal, en Vieux Sarr, que ara té 27 anys, ja tenia el telèfon d'en Papis. Ha arribat fa 10 dies. En Papis ens ho explica: “sí que hi ha solidaritat entre nosaltres; hi ha una xarxa, però aquí et trobes que estem en guetos, pisos compartits on la gent està confinada, sense recursos... i per això molts acabem al carrer”.

Els trobem a punt de creuar la Via Laietana, i asseguts a un banc davant del Mercat de Santa Catalina ens expliquen que els agrada “treballar de qualsevol cosa mentre estigui ben pagat i no ens explotin”. Els dos van arribar amb els anomenats *cayucos*.

“Dels 97 que vam sortir de Dakar, en van morir 22, entre els quals hi havia un cosí meu. A mesura que s'anaven morint, els anàvem tirant a l'aigua”

Com vas arribar a Espanya?

Papis: Amb una piragua de 8 per 4 metres d'eslora, on hi anàvem 97 persones, de les quals una era una noia, 3 menors d'edat, i 3 ancians. Vam sortir de Dakar, i vam tardar 9 dies en arribar a Canàries. Va ser molt dur. Dels 97 que vam sortir de Dakar, van morir 22, entre els quals hi havia un cosí meu. A mesura que s'anaven morint, els anàvem tirant a l'aigua. Al meu cosí el vam haver de llençar, tenia 20 anys. Molts dels que van arribar en aquest viatge, només tre-

Papis i Vieux Sarr retratats al Casc Antic de Barcelona

pitjar Canàries, volien tornar al seu país. I el passatge havia costat 500.000 francs senegalesos, que equival a uns 763 euros.

Vaig estar 40 dies a un centre d'internament de la Creu Roja. Cada dia arribaven unes 200 persones, així que quan comença el col·lapse, el que fan és enviar gent a la península, i els distribueixen aleatòriament entre les grans ciutats, bàsicament Barcelona i Madrid.

Vieux Sarr: Vaig arribar a Canàries amb *cayuco* des de Dakar, èrem 95 persones. Vaig passar molta gana, només teníem aigua. A Canàries estic 29 dies al centre d'internament. Després em van posar a un avió fins a Barcelona, i després dins d'un autobús que ens va deixar a l'Estació del Nord.

P: Ens van agafar a uns 10 i ens van portar a Las Palmas per allotjar-nos a un hotel. En aquest hotel vam poder descansar i menjar bé, però no ens van donar roba de recanvi, era la mateixa que portaven des del viatge de Dakar a Canàries. Vaig venir amb el meu germà. A Las Palmas de Gran Canària ens van separar i des d'aleshores ja no sé res més d'ell, estic intentant localitzar-lo. Ell és més petit que jo, té 18 anys.

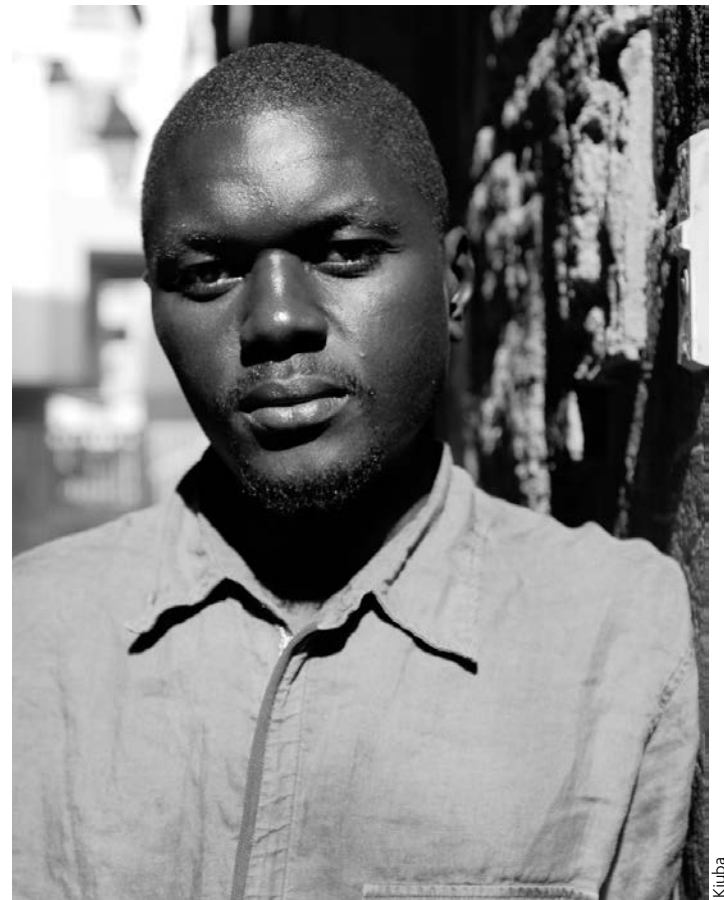
Amb avió vaig arribar a l'aeroport de Barcelona, ens van ficar

tots a un autobús i ens van portar a l'Estació del Nord, ens van deixar allà, sense cap referència, cap contacte, cap lloc on anar... A partir d'aleshores em fico a la ciutat i visc pel carrer. Estic dormint al carrer, i menjo a l'Església.

“Em trobo en una situació que mai havia pensat. Això de dormir al carrer i remenar a les escombraries”

Qui us acompanya en aquest viatge en avió, autobús...?

VS: El centre d'internament de les Canàries és de la Creu Roja, i són ells qui ens diuen que hem de pujar a l'avió i al bus després. Ens diuen que ens portaran a Barcelona i que tindrem una plaça d'hotel per 15 dies. Això, de vegades es compleix i de vegades no. En el meu cas sí, en el cas del Papis no. Ara fa 9 dies que estic a l'hotel, em queda una setmana, i la Creu

Kiuba

Roja m'ha tret un bitllet per anar a Santander, on hi tinc família.

Quines expectatives teníeu abans d'arribar aquí?

P: Les expectatives eren una feina i una casa, i no n'he trobat cap, però mantinc l'esperança que es compliran.

VS: Treball. M'he passat nou anys per estalviar 5.000 francs senegalesos, uns 7 euros i mig. Vull treballar i l'objectiu era poder mantenir la família.

Quina informació teníeu abans de sortir de Dakar cap a les Canàries?

P: Allà ens diuen que a Europa tindrem millor feina, més diners... i això és motiu suficient per a mi per deixar-ho tot allà, per sacrificar la meua vida d'allà i venir cap aquí.

El que vull és guanyar diners per poder-los enviar a l'Àfrica i ajudar la meua família. Hi ha gent que ha vingut cap aquí, les coses els han anat bé i han tornat cap allà. Això són referents que encoratgen joves i no tan joves per venir a Europa. Des del moment en que tenim un referent que a algú li ha anat bé, és un motiu d'esperança per intentar-ho.

VS: Jo opino que Europa està més desenvolupada que l'Àfrica.

P: Allà hi ha molta hipocresia, tothom fa moltes promeses i des-

prés t'enganyen molt i aquí, almenys, si ets espavilat, pots guanyar diners. A l'Àfrica, la diferència de classes és molt forta. Hi ha molts recursos, però els mitjans per explotar-los estan en mans de les multinacionals i els funcionaris de la classe política.

VS: Aquesta hipocresia és l'exploatació entre nosaltres. Almenys aquí, encara que guanyem poc o no cotitzem, ens sentim molt més remunerats que allà.

Què opineu dels centres d'internament?

P: El centre d'internament és com una base militar, l'arribada allà és molt dura, ens tenen amuntegats com si fos un camp de concentració. Podríem rebre un tracte millor, però després del que hem passat o de la vida que teníem a Àfrica... El problema és quan ens han deixat abandonats a la ciutat.

Per què creus que us han fet això?

P: No ho sé, em trobo en una situació que mai havia pensat. Això de dormir al carrer i anar remenant les escombraries mai m'ho hagués imaginat.

Aquí, heu pogut veure el tractament que fan els mitjans de comunicació de la immigració?

P: Ahir vaig veure que havien arribat 500 persones. Venen aquí per guanyar diners o morir en el camí. ☹

“L’esquerra ha de ser responsable i dir que hi ha un límit d’acollida”

Joan Puigcercós
Secretari General d’ERC

“Els fluxes migratoris que rep Catalunya són responsables del 50% del creixement de la riquesa”

Josep Oliver
Economista de la UAB i col·laborador del Seveï d’Estudis de Caixa Catalunya

“Si no lluitem enèrgicament per la igualtat de drets, caminarem sense remei cap a l’orwellià ‘Tots som iguals, però n’hi ha que són més iguals que altres’”

Anònim

Més enllà de la frontera

Els subsaharians que arriben a Barcelona no poden ser deportats geogràficament, però sí socialment

✉ Claudia Falcone

/redaccio@setmanaridirecta.info/

>> Ve de la portada

La realitat: sense papers a Barcelona

L’arribada sense avís previ de 50 subsaharians a Barcelona a finals del mes d’agost ha tornat a posar sobre la taula un antic debat: què passa amb els immigrants en situació irregular que arriben a l’Estat cada estiu i són repartits per la península? El Govern espanyol ha repatriat als seus països d’origen el 9,4% dels quasi 19.000 immigrants subsaharians que han arribat a costes canàries aquest any. Concretament, han estat 1.700 africans del Marroc, Mauritània i Mali, ja que la resta de països d’origen dels sense papers — Senegal, Ghana, Guinea Conakry, Guinea-Bissau, Costa de Marfil, Nigèria i Camerun — encara no han signat convenis de repatriació amb l’Estat espanyol.

Però això no és nou. Cada any més de 600.000 immigrants sense papers a l’Estat espanyol. Més de mig milió de persones desitjant, simplement, trobar una vida digna com la nostra. Més de mig milió de persones que es veuen automàticament abocades a l’exclusió social o a l’esclavitud laboral en no existir cap mecanisme que els permeti legalitzar la seva situació. Aquesta realitat demostra que la política de control de fronteres i d’il·legalització de la immigració practicada pel Govern espanyol —i de la resta de països de la UE— és una política ineficaç, obsoleta i que vulnera la dignitat i els drets de les persones.

La paradoxa: posar fronteres a la fam

Que és ineficaç resulta evident, perquè l’arribada d’immigrants no acaba mai. I el salt de fronteres o l’arribada en *cayucos* no és més que la punta de l’iceberg. Mentre es mantingui l’enorme desigualtat social entre el Nord i el Sud, Orient i Occident, les persones continuaran fugint de la misèria, les guerres i la fam, per terra, mar o aire. És obsoleta perquè no es pot pretendre que en un món globalitzat i amb fronteres que es dilueixen cada dia, blindem les nostres i condemnem continents sencers a la no esperança, al no futur.

Les polítiques neoliberals obren les fronteres a capitals i capitalistes, però neguen l’accés al nostre apreciat benestar a aquells que han tingut la poca fortuna de néixer en terres devasta-

des —en països que “han perdut el tren del progrés”, com va dir l’expresident espanyol Aznar poc abans que el president veneçolà Hugo Chávez l’acusés de feixista. Aleshores, què els diem: “mala sort, això us passa per haver nascut a Ghana, o al Camerun”. De totes formes, tampoc s’hi resignarien, com ens vénen demostrant.

La incertesa: entre la llibertat i l’expulsió

I que aquesta política vulnera els drets dels immigrants també és evident, perquè els condemna a morir metrallats a les tanques de Ceuta i Melilla, deshidratats al desert del Sàhara o, en el millor dels casos, abandonats a la seva sort a ciutats aparador per a turistes, fredes i dures, com Barcelona.

Un cop a l’Estat espanyol, l’actual llei d’estrangeria garanteix als

Mentre es mantingui l’enorme desigualtat social entre el Nord i el Sud, Orient i Occident, les persones continuaran fugint de la misèria, les guerres i la fam

nouvinguts que seran explotats sense límits i que viuran en unes condicions infrahumanes. En negar-los els papers, se’ls condemna a treballar en l’economia submergida, se’ls veta l’accés a un habitatge, se’ls obstaculitza la vida familiar i se’ls exclou socialment. El sùmmum d’aquesta política, que únicament beneficia un sector de l’empresariat, és l’ordre d’expulsió que es dicta sobre els immigrants que arriben a Canàries, molts dels quals no podran ser expulsats mai perquè no existeixen els convenis de repatriació necessaris amb els seus països d’origen. No són deportats geogràficament però ho són socialment i laboral.

La demagògia: polítics i immigració

La candidata socialista a les eleccions presidencials franceses,

Segolène Royal, assegurava fa uns dies que l’arrel del “problema migratori” és l’espòli històric a què han sotmès els països del Nord als del Sud. La immigració, sens dubte, serà un dels temes més presents a les properes eleccions de l’Estat francès (l’any 2007), especialment després de les expulsions-espectacle organitzades pel ministre de l’Interior, Nicolas Sarkozy. No obstant, la dirigent socialista sembla haver oblidat el paper que van jugar els seus antecessors en l’espòli, precisament, de països com Argèlia, que encara avui pateix les conseqüències socials i econòmiques de l’ocupació francesa.

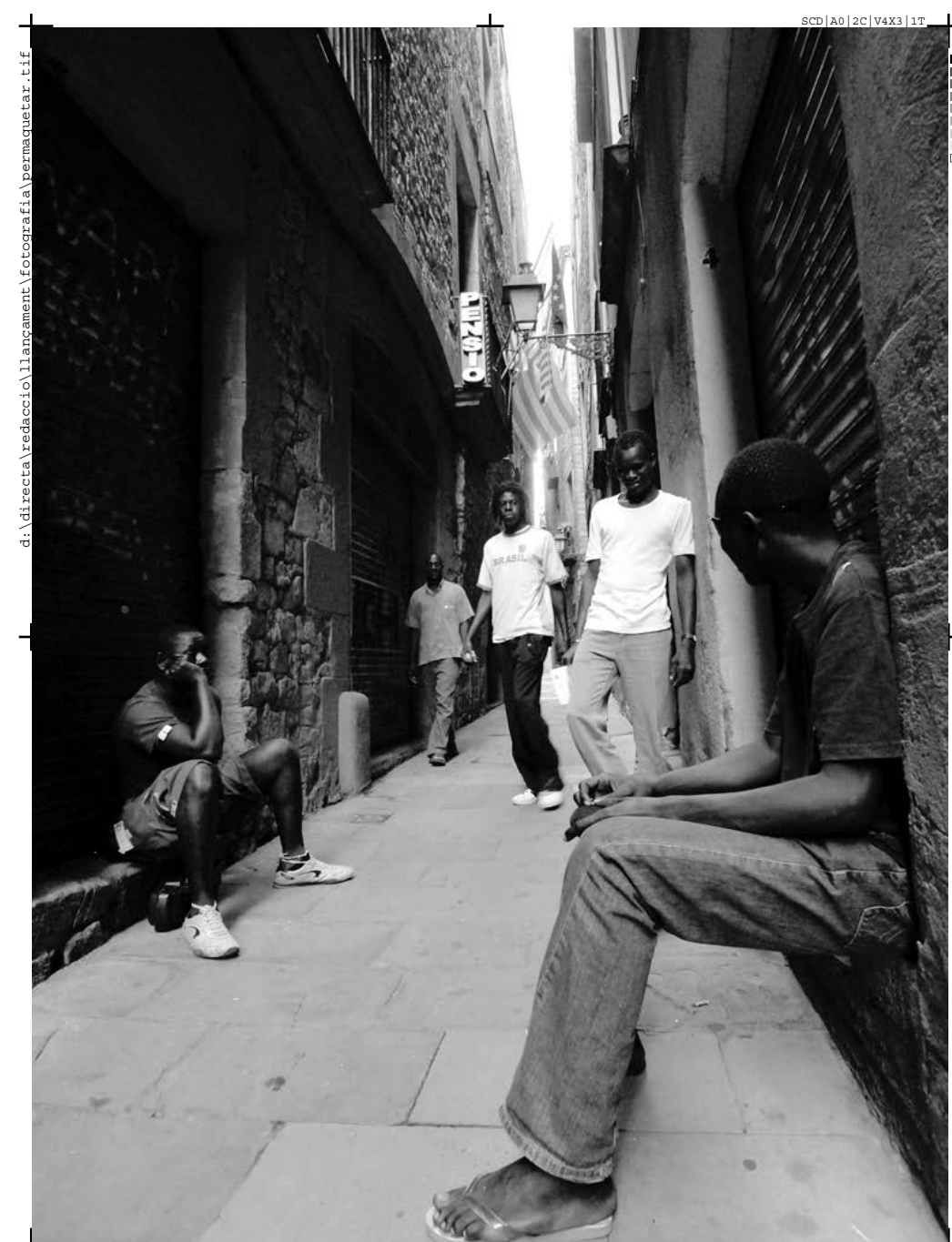
Però no cal anar tan lluny. Últimament, a Catalunya —i al conjunt de l’Estat— ha continuat el patètic espectacle del debat sobre la immigració. Del PP i el PSC no es pot esperar gran cosa; mentre els primers continuen exigint més control a les fronteres, els segons intenten donar una imatge de fermesa per por a perdre part del seu electorat. El que sí sobta una mica més és el paper seguidista d’IU, que no es desmarca clarament dels socialistes, i les patinades —una vegada més— d’ERC, que demostra estar més propera a les postures xenòfobes de CiU del que semblava.

O juguem tots... o no juguem

El darrer informe de Caixa Catalunya sobre l’economia espanyola assegura que, sense la immigració dels últims 10 anys, aquesta hauria caigut en una recessió sense precedents. Sense la mà d’obra estrangera, apunta l’informe, el PIB hauria caigut cada any un 1% en lloc d’augmentar un 3,6%, mentre que la renda per càpita hauria perdut una mitjana anual del 0,6% en lloc de guanyar el 2,6%, com ha anat fent.

Conclusió: la immigració és bona per a l’economia. Aleshores, per què s’intenta presentar com el problema del segle XXI, al costat del terrorisme internacional i el tràfic de drogues? Potser perquè el que s’intenta és fer el negoci del segle: rendibilitzar-la econòmicament i utilitzar-la electoralment o política.

Però el joc no agrada a tots. Només cal preguntar als estiuejants que van socórrer sense pensar-s’ho els immigrants que atraven a les platges canàries en un estat lamentable. No es tracta simplement d’una solidaritat espontània; és el convenciment que tots i totes tenim dret a una vida digna. I si aquest sistema econòmic no ho fa possible potser haurem de forçar-ne un altre. O juguem tots... o estriquem la baralla. ☺

Després d’una breu estança en alguna pensió els immigrants es queden al carrer

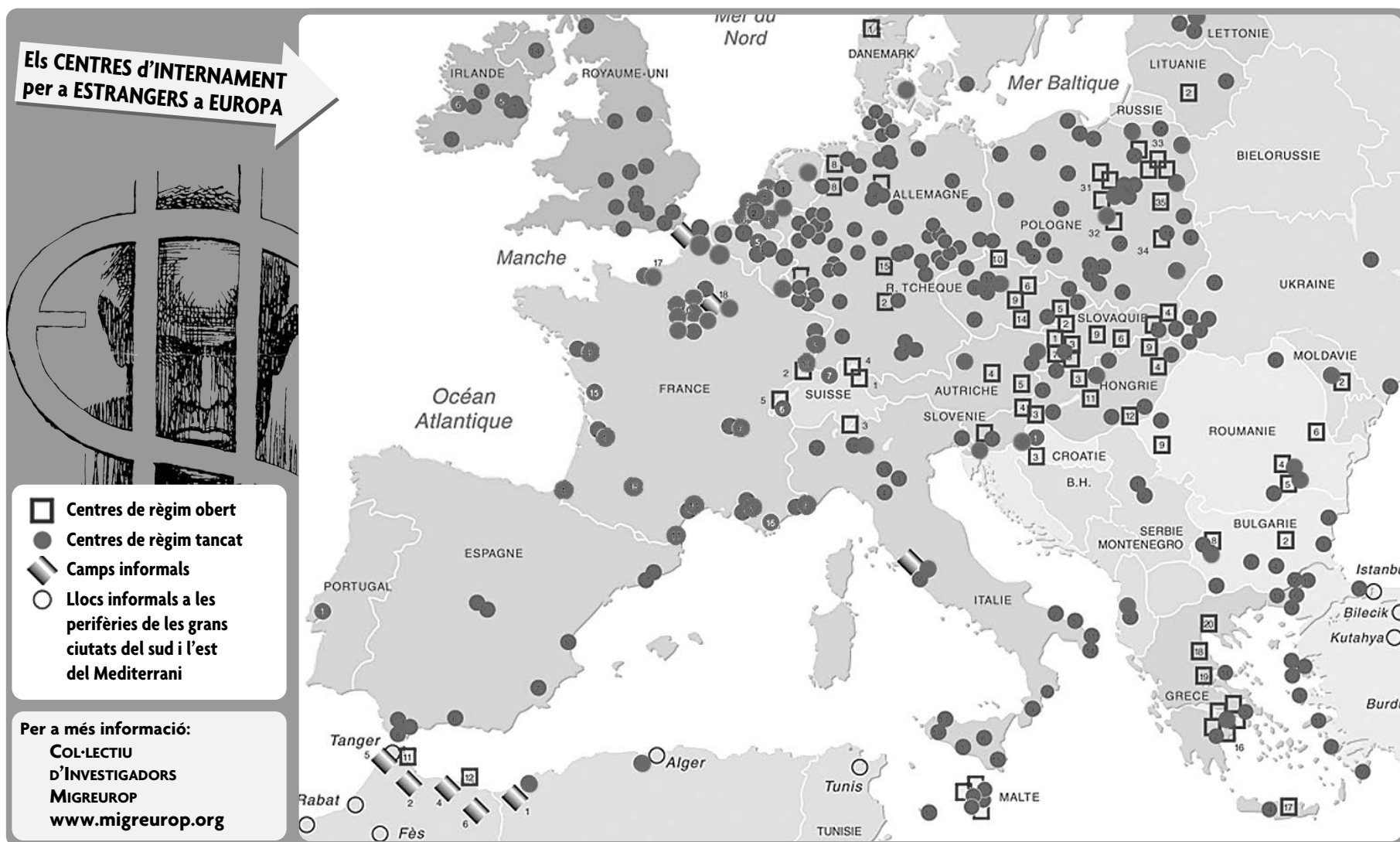
Kiuba

> “A un CIE els interns no estan privats de llibertat, però sí de moviment”

> “Un CIE no és una presó, encara que estiguin privats de llibertat”
Miguel Ángel Prieto
Director del CIE de Zona Franca

> “Un Estat democràtic no pot permetre el manteniment d'autèntics ‘forats negres’ com són un tipus de centres policials, no penitenciaris, sense inspecció judicial, on són recloses persones que no han comès delictes i on se'ls tanca fins a expulsar-los del país, o de la societat.”
Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona

> “Si morim al mar som pobres negres víctimes de les màfies i si estem preparats i ens protegim som dolents i mafiosos. El tema és no tractar-nos mai com iguals.”
Entrevista a un migrant a Mali en espera d'un cayuco rumb a Canàries
> “Nosaltres no creuem les fronteres, les fronteres ens van creuar a nosaltres” Pintada a un mur de Tarifa

210 centres d'internament per a estrangers construïts arreu de la Unió Europea

✉ **Hibai Arbide**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des de fa diversos mesos, els mitjans de comunicació ens repeteixen una i altra vegada que “els centres d'acollida de Canàries estan desbordats”. Acollida? L'Estat espanyol no compta amb centres d'acollida, té centres de detenció per a migrants.

Els CIE (Centres d'Internament per a Immigrants) són presons administratives, presons ètniques. Les legislacions europees permeten que els estrangers sofreixin mesures punitives tan greus com la privació de llibertat i l'expulsió sense haver comès cap delictes. No tenir permís de residència no és un delictes (és una simple falta administrativa) però pot implicar conseqüències similars. A l'Estat espanyol, les persones sense permís de residència en regla poden ser detingudes, privades de llibertat fins a 40 dies, veure interrompuda la seva trajectòria vital i enfrontar-se a una possible expulsió. La detenció i internament previstes a la llei d'estrangeria són pressupòsits de privació de llibertat que no són aplicables als nacionals ni als ciutadans d'altres països de la Unió Europea, són específics dels estrangers extracomunitaris, pel que es tracta de mesures clarament discriminatòries. A més, l'interna-

ment de persones estrangeres en aquestes presons administratives contribueix a alimentar la difusió d'estereotips que vinculen immigració i delinqüència, que equiparen “immigrants il·legals” i delinqüents.

Només a territori de l'Estat hi ha setze CIE, CETI (Centres d'Estada Temporal de l'Immigrant) i “zones d'espera internacional” a aeroports, utilitzades per a detenir aquelles persones que no compleixen els requisits legals per a entrar a l'Estat espanyol: a Algesires, Barcelona,

L'Estat espanyol no té centres “d'acollida”, el que té són centres de detenció per a migrants

Fuerteventura, Lanzarote, Madrid, Màlaga, Múrcia, Tarifa, Tenerife, València, Ceuta i Melilla. La diferència entre un CETI i un CIE és que els interns en un CETI poden sortir durant el dia i han de tornar a la nit. Per això només hi ha CETI a Ceuta, Melilla i Canàries perquè, com diu una companya ceuti: “el CETI no és

una presó, el que és una presó és tota la ciutat de Ceuta”.

Com explica el col·lectiu d'investigadors Migreurop, a tota Europa existeixen més de 210 camps d'internament d'estrangers (oberts, tancats, per a estrangers amb ordre d'expulsió, per a aquells que acaben d'arribar, etc...) que tenen determinades característiques en comú. La primera la constitueixen els seus ocupants: ciutadans pertanyents a països extracomunitaris que no han comès cap més delictes que creuar o intentar creuar una frontera sense “papers”. Una segona característica és que els “immigrants il·legals” són considerats i gestionats com a grup, en comptes de ser tractats com individus singulars amb trajectòries i motivacions personals. I tercer, és de facto impossible garantir el respecte dels drets fonamentals en aquests llocs, tal com reflecteixen les reiterades i contínues denúncies per part d'organitzacions socials i ONG, de vulneració flagrant dels drets humans. Dels seus informes es desprèn que no es respecten els drets bàsics d'asil, vida familiar i privada, així com els drets que assisteixen els menors d'edat (tant als interns com als dependents d'aquests). I, per descomptat, s'hi donen sistemàtics tractes inhumans i degradants. Com assenyalava Hèctor Silveira, de

l'Observatori del Sistema Penal i els DDHH de la UB, si bé els CIE estan previstos com a mesura excepcional per a garantir l'efectivitat de les expulsions dels “sense papers”, a la pràctica, donada la impossibilitat d'executar totes les expulsions dictades, acaben realitzant funcions d'identificació, classificació i control de la població estrangera.

En aquests llocs és impossible garantir el respecte dels drets fonamentals

A més, la UE finança la construcció de camps d'internament a les seves fronteres exteriors, com si es tractés d'una empresa que externalitza i subcontracta els seus serveis. Al voltant de la ciutat marroquina de Tànger està prevista l'obertura de set nous camps –un d'ells destinat exclusivament a menors d'edat– pagats amb fons espanyols, igual que els anomenats centres d'acollida a Mauritània. O, pagats per altres estats membres de la UE, a Líbia, Ucraïna, Algèria, Albània... Per a més inri, les enormes

sumes d'euros que això suposa compten en els pressupostos generals de l'Estat com “fons d'ajuda al desenvolupament”. L'externalització de les fronteres és un dels pilars bàsics del règim de frontera actual. La Guàrdia Civil patrulla per aigües de Mauritània i el Senegal. Es despleguen patrulleres comunitàries a Senegal, Mauritània i Cap Verd. Es realitzen repatriacions d'immigrants a Mauritània, Senegal i Mali sense que hi hagi acords de repatriació.

I així, la frontera és cada vegada menys el límit geogràfic que delimita un territori per a passar a ser un dispositiu que determina qui, com i en quina condició és ciutadà, és a dir, qui té drets. Mentre la frontera es desplaça cada vegada més lluny del territori que suposadament envolta, noves fronteres metropolitanes es reforcen per tot arreu. Check points per a controlar documents en els transports públics, detencions de migrants a les oficines de Correus, utilització de les dades del padró municipal amb fins de control policial... Veritables fronteres a l'interior de les nostres ciutats. Fronteres internes amb els CIE al capdavant, la peça clau perquè el dispositiu frontera funcioni eficaçment. Cap dispositiu explica tan cruament i clara la barbàrie del règim de frontera europeu com els CIE. ☹

Impressions

Francesc Arnau. Coordinadora d'Osona Kontra la Tortura i l'Explotació Laboral

/opinio@setmanaridirecta.info/

Maryland House of Corrections: tothom castigat sense visites

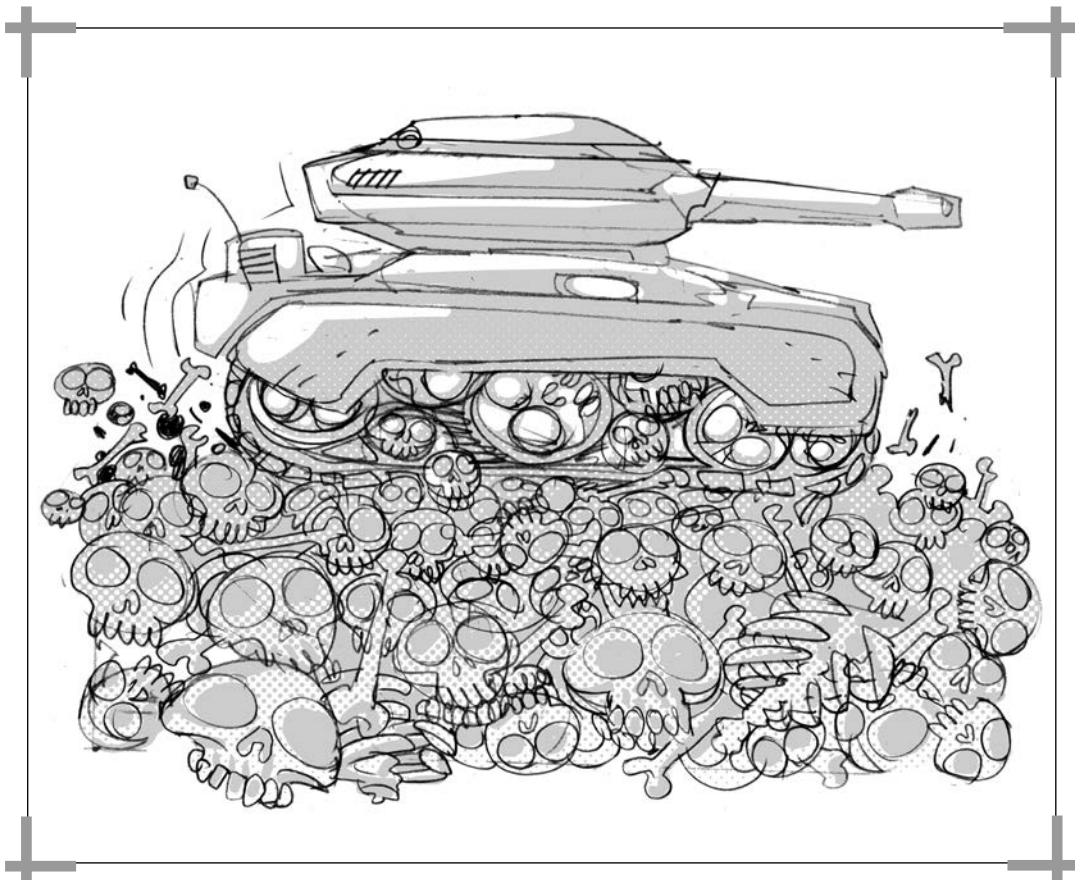
Baltimore 27. "Tothom està castigat sense visites, avui. No es pot entrar a la Maryland House of Corrections. Truqui, truqui; ho pot comprovar vostè mateix... aquí té el número de la presó. Hi ha hagut alguns disturbis i ha mort un guàrdia..."

Aquesta és l'avertència que ens fa de seguida el conductor de la furgoneta. Acabem d'arribar al costat de l'estadi,—"arena" en diuen— des d'on acostuma a sortir aquesta petita furgoneta, carregada d'amics i familiars, cap a les presons de l'Estat de Maryland. El conductor és una persona amable, un home negre d'uns 65 anys, que ens allarga el seu propi telèfon mòbil mentre ens parla.

Efectivament, els de la presó ens diuen que avui res de res de visites.

Sense cap mes explicació i fins a nova ordre. Segurament això deu ser molt recent i hauran deixat els presos incomunicats totalment, perquè si no, en Marshall Edwards Conway, —l'Eddie, exBlack Panther, engarjolat des de 1970— ens hauria avisat amb una trucada a la seva família.

El diari d'avui, *The Sun*, de Baltimore, gairebé no en diu res de les presons; només dona compte de la dimissió del responsable estatal d'Institucions Penitenciàries. I això en una nota molt petita i genèrica, a

l'apartat de notícies breus... però parla de dos guàrdies morts, no només un, com deia el conductor amable.

De moment li escrivim una carta a l'Eddie. Li demanem que ens expliqui que està passant realment. Així funcionen les presons a tot arreu. Sense previ avís, tallades les visites per tothom. No hi fa res que la gent vingui de lluny, que haguem fet mes de quatre hores de viatge des de Nova York. No hi ha visites.

La vida dels soldats nord-americans

Del *The Sun* em crida l'atenció un article d'opinió, signat per un tal Frank Schaeffer, que explica que el seu fill més jove ha tingut la sort de tornar viu de l'Iraq. I que, si hagués mort com tants altres *marines*, ell consideraria que no hauria mort en va, encara que la guerra de l'Iraq no estigui evolucionant favorablement pels EUA... Comentem entre nosaltres que aquesta no és la qüestió, que tothom està d'acord que la vida humana no té preu, que no es tracta de si la gent mor o no mor en va, de si és per efecte d'una bomba d'aviació o d'un cotxe-bomba. Es tracta que la guerra no

l'haurien d'haver començat. Que els *marines* no havien d'anar a fer-hi res allà. I que, si hi han anat, no és per defensar la democràcia ni res semblant: és per seguir mantenint els beneficis de les grans companyies petroleres i altres empreses multinacionals...

En aquest mateix sentit veig una carta al director, amb el títol: "Està molt clar que hem de marxar de l'Iraq". I amb molt poques paraules ve a recomanar al president Bush, que reconegui que la guerra està perduda i que doni definitivament l'ordre de retirada.

Obligades a retirar-se de l'estat africà del Txad han estat algunes companyies petrolíferes: Chevron i Petronas, entre altres, perquè no pagaven cap impost a l'Estat, segons explica el *The Sun*. La dràstica i terminant ordre l'ha donada el mateix president Idriss Deby que, per cert, no tenim notícies que sigui especialment progressista, però és que això és massa, per qualsevol règim polític.

Un altre columnista, Douglas Birch, a l'article: "A Rússia, la veritat és opcional", es dedica a treure la pols de sobre els prejudicis de l'antiga guerra freda amb la URSS. I no és casualitat. El

sistema capitalista necessita les tensions bèl·liques i que quan acabi una guerra, n'hi hagi una altra a punt. I ara, com que veuen el perill que Rússia i Xina acabin alineant-se clarament amb l'Iran, doncs convé preparar l'opinió pública nord-americana per a aquesta nova situació, que vindria a ser una reedició de la ja soferta en els anys quaranta, cinquanta, seixanta...

La manipulació que fa aquest Birch no pot ser més matusera. Com exemple de mentides russes, fa referència a les que deien, segons ell, els soviètics durant la primera guerra freda. I com exemple de veritats, les confessions que li varen fer alguns presos de la presó de Pyatak, a dos dies per carretera, al nord de Moscou. Presenta com a encomiable l'actitud d'aquests presos russos, per contrast amb els presos nord-americans, que, diu, si els creguessim a ells, resultaria que totes les presons dels EUA són plenes, únicament, de persones innocents, condemnades injustament...

Com a exponent de la dolentia dels russos, heretada sens dubte del seu passat comunista, aquest Birch explica el cas d'un pres de Pyatak, que està molt

penedit d'haver degollat un taxista, només que per evitar haver-li de pagar la carrera...

El boicot a les cafeteries Starbucks

En Daniel Gross és un noi que ha estudiat Economia i que ara està estudiant Dret.

Tambe treballava des de fa anys a una cafeteria de la cadena Starbucks, a Nova York, però la primera setmana d'agost el varen acomiadar. La raó?

Doncs que és massa actiu en la seva militància sindicalista. Recentment havia defensat d'una manera molt decidida a un company de treball igualment acomiadat de manera injusta. És un dels portaveus del sindicat Industrial Workers of the World i m'explica que, malgrat els temps de desmobilització que corren, és un sindicat que manté molt bé el nivell de combativitat enfront de la patronal. I jo m'ho crec que funciona bé, perquè una de les primeres coses que em va preguntar dissabte passat, en trobar-nos, és com va per Barcelona la lluita dels treballadors de Mercadona, als quals el sindicat del Daniel ja ha fet arribar la seva solidaritat de diverses maneres.

Starbucks és una cadena multinacional que disposa de varies sucursals a Barcelona. Quan acabi aquest any 2006, hauran inaugurat 2.000 establiments més a tot el món. En Daniel em pregunta si tinc notícies que a Barcelona s'hagi endegat algun boicot. Li explico que jo passo quotidianament per davant de la cafeteria que tenen a Via Laietana i que, de moment, no he vist ningú repartint octavetes... estaré atent.

Així funcionen les presons a tot arreu. Sense previ avís, tallades les visites per tothom. No hi fa res que la gent vingui de lluny

No es tracta de si la gent mor o no en va, o de si és per efecte d'una bomba d'aviació o d'un cotxe bomba

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

Cafè-Restaurant-Llibreria
autònim
Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

solucions gràfiques
[disseny gràfic]
[disseny web]
www.krdisseny.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl
LA COOPERATIVA
So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

Pep Puig. Enginyer industrial, membre d'Alternativa Verda

/opinio@setmanaridirecta.info/

Murray Bookchin (1921 – 2006), in memoriam

El passat 31 de juliol de 2006, a la nit, Murray Bookchin moria a casa seva a causa d'una deficiència cardíaca. Ell ha estat un impulsor de les idees de l'esquerra llibertària i de l'ecologia social, havent tingut una notable influència en l'ecologia política, en la POLÍTICA VERDA.

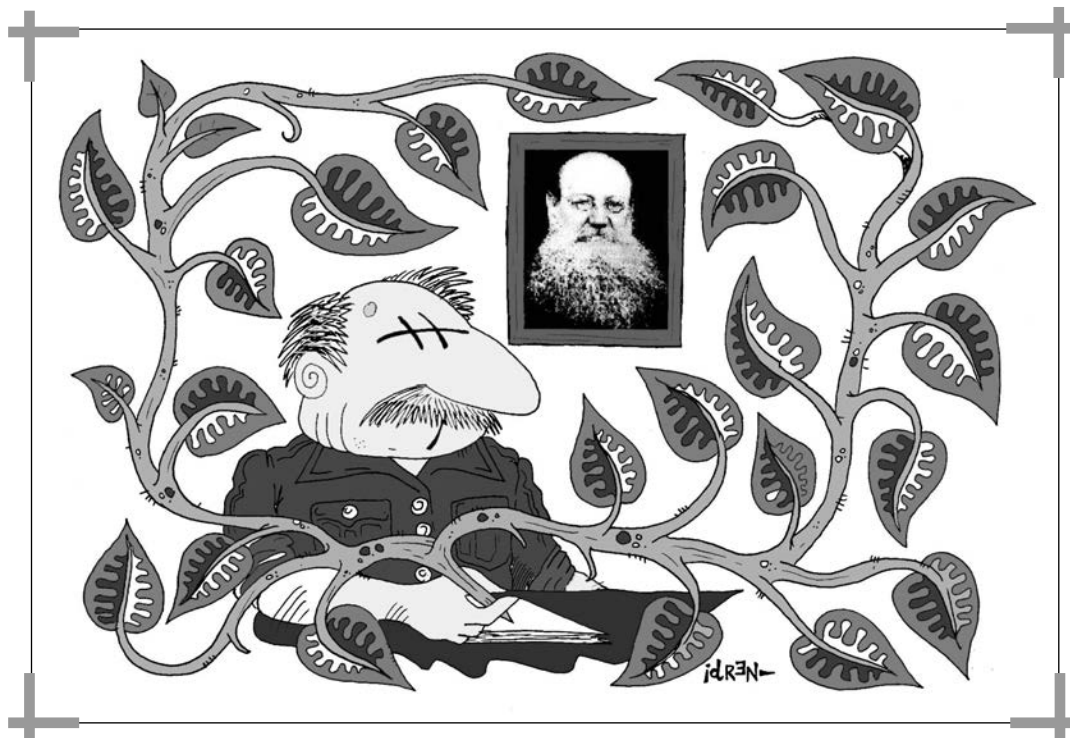
Murray Bookchin va néixer a New York (gener 1921) i es va implicar de molt jove amb els moviments obrers radicals dels anys 30, però aviat es va desil·lusionar amb el caràcter autoritari del comunisme. Va ser amic dels trotskistes americans però se'n va distanciar degut al bolxevisme autoritari que practicaven. Va treballar a

les fonderies de New Jersey i es va implicar en la organització sindical del Congress of Industrial Organizations (CIO). Va ser treballador de la indústria de l'automòbil i es va implicar molt en el United Auto Workers (UAW), un sindicat llibertari. Després de participar en la gran vaga de la General Motors del 1948, va començar a qüestionar el paper hegemònic o d'avantguarda de la classe obrera.

A principis dels anys 50 va començar a escriure sobre temes ecològics. Va publicar el seu primer article, THE PROBLEM OF CHEMICALS IN FOOD en col·laboració amb Gotz Ohly. Va ser pioner en escriure sobre temàtiques ecològiques, tan als EUA com a Alemanya (segons els seus amics alemanys, va influir molt en la redacció de lleis que reformaven la legislació sobre alimentació i fàrmacs).

Als anys 60 es va implicar a fons en els moviments de la contracultura i de la New Left, des dels seus inicis, i va ser pioner en promoure les idees de l'ecologia social als EUA. El seu primer llibre va ser OUR SYNTHETIC ENVIRONMENT (escrit amb el pseudònim de Lewis Herber, 1962). Aquesta obra va precedir en mig any la famosa obra de Rachel Carson, SILENT SPRING. Des dels anys 60 ha escrit nombroses obres sobre la crisi ecològica i social dels nostres temps. Una de les més importants ha estat la seva magna obra THE ECOLOGY OF FREEDOM: the emergence and dissolution of hierarchy (1982).

Bookchin va evolucionar des del marxisme tradicional

dels anys 30 cap a l'esquerra llibertària, segons la tradició anarquista de Peter Kropotkin. La seva major contribució a la tradició anarquista ha estat la integració de les tradicions descentralistes, no jeràrquiques i populars amb l'ecologia, des d'una perspectiva filosòfica d'esquerres llibertària i ètica. Aquesta visió, que als anys 50 i 60 era molt nova, ha penetrat posteriorment en la consciència dels nostres temps degut als escrits de Fritz Schumacher i moltes ecofeministes. La radicalitat d'aquesta visió rau en la seva exploració de l'emergència històrica de la nostra noció de dominació sobre la natura a partir de la dominació d'una humans sobre altres humans. Els seus escrits cerquen anar més enllà de les relacions de classe i

d'explotació cap a les de dominació i jerarquia on s'arrelen en un llunyà passat.

Des de començaments dels anys 70, Bookchin ha estat un important estímul en el desenvolupament del moviment polític dels verds arreu del món i va escriure molt sobre la naturalesa i el futur de la Política Verda. Una de les seves més importants propostes, als darrers temps, ha estat a favor d'una 'nova política' o el que ell anomenava, municipalisme llibertari, una política basada en la recuperació de les assemblees populars de democràcia directa a nivell de municipi, de barri i de poble. Va avançar el concepte de confederalisme cívica, pel qual una societat descentralitzada es confederat, en contraposició a l'estat-nació

centralitzat. Una altra proposta seva va ser

l'economia municipalitzada, en oposició al present sistema capitalista corporatiu de propietat i de gestió, a l'economia nacionalitzada proposada pels socialistes marxistes, i a la propietat dels treballadors i de l'autogestió de la indústria defensada pel sindicalisme. Totes aquestes propostes han estat molt discutides dins del moviment de la política verda arreu, tant a Europa com als EUA.

(Veure a: http://www.verds-alternativaverda.org/sec.asp?id_link=160&id_up=151 un complet perfil biogràfic de Murray Bookchin i la seva bibliografia)

Bookchin va evolucionar des del marxisme tradicional dels anys 30 cap a l'esquerra llibertària, segons la tradició anarquista de Peter Kropotkin

Rosa Carbó. Sociòloga

/opinio@setmanaridirecta.info/

La ressaca estiuenca

Després de la borratxera dels mesos d'estiu toca la ressaca al setembre. Et lledes amb mal d'estomac i el cap et dona voltes mentre intentes recordar què va succeir durant la borratxera dels dies calorosos. Per què si se't acudia per un moment preguntar-te com anava el món tampoc podies assabentar-te ja que els diaris es presentaven com una prolongació de la secció de successos. I ara la ressaca, ara has de fer comptes d'allò que ha passat indiferent pels teus ulls mentre, com a simples mortals, caiem hipnotitzats als peus de Baco.

D'entre els milers de notícies que passen més desapercabudes de lo normal durant l'estiu cal d'estacar una que em sembla d'especial rellevància, especialment en aquest any on es

compleixen 75 anys de la commemoració de la II República i 70 del cop d'Estat i inici de la Guerra Civil.

Exactament en l'Any de la Memòria Històrica (MH), en el seu estiu, s'ha evidenciat la manca d'eficiència de les organitzacions polítiques amb representació al Parlament alhora d'aprovar el projecte-llei del Memorial Democràtic. Hi ha vaires raons. Uns per haver elaborat un text sense una participació veritablement activa de totes les entitats de recuperació de la MH; hi ha que per pura desídia, per no considerar-ho un tema important per exigir que fos un procés ampli. En canvi, altres ho han considerat tant central per la seva supervivència que miraven amb recel qualsevol que s'apropés. Uns altres van

Hauran de passar moltes borratxeres i ressaques estiuenques abans de veure com es reconeix legalment el paper jugat a la història contemporània pels lluitadors i lluitadores antifeixistes

anar ajornant fins a l'infinit l'aprovació del text per interès partidista, per poder cremar encara més un govern d'esquerrres del que havien participat. I, finalment, altres que, sense desempallegar-se de la seva herència franquista, continuen considerant-se els vencedors de la creuada feixista.

Uns i altres han aconseguit que s'eternitzi un procés de legitimació de tots i totes les lluitadores antifranquistes que, en els últims dies de les seves vides, veuen com encara no se'ls ha reconegut la importància de la seva acció i del seu compromís. I, com un exercici de mimica a nivell estatal, veiem el procés d'aprovació del projecte de Ley para la Memoria Histórica. Un altre exemple de la poca qualitat de la nostra democràcia, de

la manca d'autocrítica, d'empatia vers als lluitadors/es i les seves famílies; de l'evidència manifesta de que la història deixa un rastre profund i de que no es poden tancar en fals determinats períodes de la nostra història. Perquè reboten i molts cops amb la mateixa o més virulència. D'aquí els brots neofeixistes, les ànsies revisionistes i la deslegitimació de la II República, entre d'altres. Hauran de passar moltes borratxeres i ressaques estiuenques abans de veure com es reconeix legalment el paper jugat a la història contemporània pels lluitadors i lluitadores antifeixistes. Haurem de tenir paciència. Salut i República!

Navegant per la xarxa

Racistes armats

Ho sentim. De debó. Però ha estat impossible. Podem assegurar a les lectores que cada setmana fem l'esforç de buscar noves pàgines que aportin aire fresc a aquesta secció. Però el repàs per algunes de les ja "familiars" webs que habitualment mereixen un espai destacat a la nostra columna, ens han fet ensopegar de nou amb la mateixa pedra. I les forces de seguretat han tornat a obsequiar-nos amb perles que mereixen la nostra atenció.

En aquesta ocasió ens hem retrobat amb uns "vells amics" a qui fa molt que no donàvem protagonisme: els sempre "tolerants" agents que participen al fòrum patrulleros.org.

Aguilaspol dóna el tret de sortida "comentant" una notícia que amb el títol ja ho deixa tot ben clar: "Dos moros maten un ancià per robar a casa seva". La reflexió d'Aguilaspol, un agent que treballa armat, és aquesta: "Dos putos moros van assassinar a un ancià que era a casa seva per robar-li. Els dos fills de puta el van atacar amb una destrat (...). Això ha passat a una zona propera a Lorca on ens estan fotent a base de bé. A veure què farà una vegada més el jutge".

Després de rebre aquesta classe magistral de com "tots els estrangers són dolents" i per si encara quedava algun dubte de la tendenciositat de la reflexió d'Aguilaspol, un tal Escalaejecutiva sentència amb ironia: "Vigila, que poster algú encara pensarà que relaciones delinquència amb immigració...res més lluny de la realitat com demostra aquesta notícia..."

Goodlife se suma a les reflexions dels dos agents amb un comentari que també intenta ser tota una llicó moral i que arriba després que un altre policia destaquí una notícia on els sempre eficaços membres de les forces de seguretat han detingut una "colla de moros que, com tots, robaven i traficaven". Les paraules de Goodlife són així de directes: "A tot fill de puta li arriba el seu moment i a aquests moros ja els ha arribat. Després diuen que som racistes..."

Racistes? A qui se li ha passat aquesta idea pel cap? A Badboy segur que no ja que té una teoria científica sobre per què "tots els immigrants són dolents": "El que passa és que tenen un gen violent que se'ls activa quan arriben a l'Estat espanyol... no té cap altra explicació". I lluny de qualsevol hipòtesi basada en la ciència Halcón Milenario resum: "Algú ha vist mai un moro que sigui bona persona? No ho dic per res... només cal mirar les estadístiques".

I entre teories genètiques, matemàtiques i filosòfiques, les lectores ens perdonaran per haver tornat a caure en la temptació de mostrar quin és el tarannà dels fòrums dels agents de les forces de seguretat. Una vegada més, ens temem que preferim viure insegures.

Els okupes del carrer Rossend Arús

Jordi Soler
Sants (Barcelona)

Llegeixo queixes de veïns per les molèsties de l'okupació del carrer Rossend Arús, a Sants, davant d'un imminent desallotjament d'una casa okupada. És cert que la manera de cridar l'atenció d'aquests nois talla la circulació i provoca altres inconvenients als veïns del voltant.

Però jo, a aquests veïns, els voldria explicar històries de mobbing immobiliari com les del Pepe Molina, o la Nieves Fernandez del carrer Guadiana, ben propera, o moltes d'altres. Tots som víctimes de l'especulació, però això no és una desgràcia natural. És l'obra d'uns especuladors sense cap escrúpols i d'uns polítics que ho permeten. Fa pocs dies, un dirigent socialista metropolità deia, preguntat pel preu dels pisos: Què són cars? És clar. És el mercat!.

Si un dia als veïns queixosos els toca ser víctimes d'un mobbing sobre llogaters, o d'una expropiació forçosa, segur que trobaran més amics entre els nois de les cases okupades que entre aquells polítics que els haurien de defensar.

L'aprovació del PITC en fals

ADENC - Ecologistes de Catalunya.
Sabadell

L'ADENC fa observacions rellevants sobre problemes en la tramitació i aprovació del PITC, mentre espera poder-ne valorar el contingut. L'aprovació definitiva està mancada de validesa jurídica.

L'ADENC entén que l'aprovació del PITC per part del Govern de la Generalitat el dimarts passat presenta greus defectes formals que la invaliden.

1.- El PITC incompleix la jerarquia establerta en la Llei de mobilitat.

El PITC ha estat tramitat com un pla específic derivat de la Llei de Mobilitat, una llei que estableix una jerarquia de planejament en la qual les Directrius Nacionals de Mobilitat tenen el lloc prevalent. Els plans específics s'hi han d'adaptar. Recordem que el PITC fou sotmès a informació pública el 13 de desembre de 2005 i fins al 20 d'abril de 2006, i que l'informe d'impacte ambiental de les Directrius Nacionals de Mobilitat encara es troba a informació pública fins al 31 d'agost.

2.- El PITC incompleix la Llei d'avaluació ambiental.

La nova Ley 9/2006 sobre evaluación de los efectos de

Precarietat laboral

Mariona Baraldés
Campdevàrol (Girona)

Des de desembre de l'any passat estava treballant en un despatx, fent hores sense cap tipus de contracte laboral escrit. La meva feina era administrativa i el preu de les meves hores de 5,50 euros. No era un panorama gaire encoratjador però, en la meva situació, més valia això que res!.

Durant aquest temps, crec que he anat fent bé la feina que se m'ha demanat, però tampoc he tingut ningú que l'hagi supervisat ni que hagi invertit gaire temps en explicar-me com s'havia de fer. He anat fent segons el meus criteris, seguint unes pautes mínimes i evidents. El meu cap, no hi era mai i l'altra noia que hi treballa –assegurada a mitja jornada– feia una altra feina diferent.

El dia 20 de juliol, en arribar al despatx, vaig trobar un *post-it* a la meua taula: havia de trucar a la dona del meu cap (la que em va oferir la feina, la que cada mes m'ha pagat el sou ridícul que permet 5,50euros/hora i la que, paradoxes d'aquesta vida, treballa a l'Oficina de Treball de la Generalitat). En parlar-hi, el missatge va ser clar: ensenyar-li la meua feina a l'altra noia perquè treballaria a jornada completa. Això passava un dijous i tenia dos dies per posar-la al corrent de tot. Però no va fer falta, era una excusa, ja s'havien dedicat a fer-ho. Vaig aclarir-li quatre dubtes, li vaig donar les claus i vaig deixar les hores del mes perquè me les paguessin l'endemà. Divendres... vacances!!!.

Abans de marxar, aquesta noia, em va demanar quan cobrava per hora. Quan li vaig dir la quantitat, es va posar les mans al cap. Suposo que, a hores d'ara, encara està igual de perplexa!!!.

Però el món laboral és així i, situacions com aquestes, no són aïllades. I mentre ho aguantem sense fer res o, si més no, sense fer-ho públic, les coses no canviaran mai.

Esperant que algun dia les paraules de l'Ovidi Montllor esdevinguin un himne, i puguem cantar als quatre vents: "(...) si jo ja m'he cansat d'anar vivint dient el va com va, pensa que sols diré fins que més no podré: VA COM VULL, COM VOLEM".

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: **signatura, localitat i contacte**

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

determinados planes y programas en el medi ambiente estableix a la disposició transitòria primera que els plans dels quals la declaració d'inici sigui anterior al 21 de juliol de 2004 no han de passar per l'avaluació ambiental. No obstant, al punt 2 estableix que els documents aprovats definitivament amb posterioritat al 21 de juliol de 2006, encara que formalment hagin estat iniciats amb anterioritat al juliol del 2004, sí que han de passar pel procediment establert per aquesta Ley. Només estableix una excepció: el Govern de la Generalitat hauria de decidir que és inviable, tot i motivant la decisió i fent-la pública. El PITC aprovat inicialment estava acompanyat d'una avaluació ambiental parcial que no desenvolupava tots els preceptes determinats en la Ley (per exemple, l'anàlisi de l'opció zero o altres opcions).

3.- Un PITC modificat "substancialment" ha de ser sotmès de nou a informació pública.

Segons les declaracions i filtracions relacionades amb el contingut de la nova versió del

PITC es pot deduir que hi ha modificacions substancials (modificacions en el programa d'inversions i actuacions, fases, procediments d'avaluació...). Cal considerar, per tant, que les modificacions han d'implicar un nou període d'informació pública que doni seguretat jurídica al principi d'acció pública. Al mateix temps, el PITC havia de ser informat per part de diversos organismes, informes dels quals desconeixem si fan referència al primer o al segon document.

Reclamem, per tant, una nova informació pública que asseguri la participació pública, introdueixi la preceptiva avaluació ambiental, i la supeditació a les Directrius Nacionals de Mobilitat.

Finalment lamentem que, una vegada més, el planejament d'infraestructures vagi per endavant de la planificació territorial, convertint-se de nou amb el veritable Pla Territorial General de Catalunya, tic heretat i que no ha estat superat en aquesta legislatura.

Un concert genial de la Dharma

Roser Benavent
Barcelona

El passat dijous 24 d'agost va actuar la Dharma a les Festes Alternatives de Sants. Va ser un concert certament genial. No només pel so en si sinó també per la complicitat que es va generar entre el grup, veï del barri, i el públic.

Amb una gran assistència de gent i amb més de dues centes persones de l'organització de les alternatives atenent les barres, la cuina i el so, el concert va tenir un moment de risc quan van començar a caure les primeres gotes de pluja. Llavors la Dharma va decidir continuar, encara a major ritme i va encomanar la seva energia a la gent en un final d'actuació amb tothom, públic inclòs, amarat d'aigua. Va ser una gran nit i un gran concert.

Així està el pati

► Pàgina 10
El desallotjament del CSO
La Impremta de Terrassa
queda suspès. Desenes de
persones es van concentrar
davant de l'edifici

► Pàgina 11
Alcaldes socialistes de l'Àrea
Metropolitana de Barcelona
resideixen a municipis que no
són els que governen. El mateix
passa amb regidors de Bcn

► Pàgina 13
Els treballadors de Domar-
Taurus es declaren en vaga
indefinida i acampen
a l'empresa per impedir-ne
el tancament

VALLÈS OCCIDENTAL // CONDEMNEM L'ESTAT PER LES LESIONS A UN CIUTADÀ DE CASTELLAR

El llançament de pilotes de goma provoca un centenar de ferits l'any

Un hematoma, la pèrdua d'un ull o la mort. Aquest és l'ampli ventall d'efectes que pot generar l'impacte directe d'un arma que també és legal a Grècia i Portugal

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El veí de Castellar del Vallès, Josep Carbonell, rebrà 481,90 euros en concepte d'indemnització per part de l'Estat. El 14 de setembre de l'any 2003 va rebre l'impacte a la cara d'una pilota de goma llançada per agents de la Secció d'Intervenció Ràpida de la Comandància de la Guàrdia Civil de Barcelona. Les ulleres van quedar totalment destrossades i se li van produir diverses lesions a la cara. Els fets es remunten als aldarulls de la Festa Major de Castellar, quan grups ultradretans agrediren el públic assistent a un concert. Segons molts testimonis, la Guàrdia Civil protegia els agressors i carregava contra els agredits.

*A Josep li van
destrossar les
ulleres i li van
produir diverses
lesions a la cara*

Mossos d'Esquadra carregant les pilotes durant el botellot del passat 17 de febrer a la Rambla del Raval de Barcelona

Carbonell demanava 4.432 euros per les lesions, la baixa laboral i l'afectació psicològica derivada dels danys patits. Luis Carlos de Rozas Curiel, el magistrat del Jutjat Central Contencions-administratiu número 6 de l'Audiència Nacional no ho ha estimat així. Tot i la irrisòria indemnització, la sentència millora la situació d'absoluta im-

punitat amb que havia quedat l'agressió a Josep després de la denegació de la demanda administrativa que es va fer a la Delegació del Govern i el Ministeri de l'Interior. El govern, aleshores, va respondre la queixa amb un escrit on es feien al·lusions a la ideologia dels concentrats a la plaça Major de Castellar per tal de justificar els trets de

goma contra la massa de gent que els escridassava i els havia llançat alguns objectes.

► **Els nombrosos precedents**
El cas més greu de lesions per l'impacte d'una pilota de goma que s'ha produït en els últims anys a Catalunya tingué lloc durant l'intent de desallotjament de la Casa de la

Muntanya —declarat il·legal per un jutjat de Barcelona. El cap de la UIP (Unitat d'Intervenció Policial), Silverio Blanco, va ordenar l'assalt de l'edifici. Un jove que es trobava a les proximitats del carrer Sant Josep de la Muntanya va perdre un ull per l'impacte directe d'una pilota. En aquest cas es van presentar dues demandes judicials, penal i administrativa, tot i que només segueix el seu curs la segona, ja que la penal va ser arxivada. A l'expedient d'aquest cas podem veure que segons els protocols d'actuació de la policia estatal, no es pot disparar a menys de 50 metres de distància i en cap cas apuntant al cap, normativa que s'incompleix de forma sistemàtica. Però no es tracta d'un cas aïllat. Les celebracions per la victòria del Barça a la Lliga i la Champions durant el passat mes de maig van acabar amb més d'un centenar de lesionats anònims als voltants de la font de Canaletes, un d'ells amb traumatisme craneoencefàlic, i en la gran majoria dels casos per l'impacte d'aquesta mena de projectils.

► **Prohibides arreu d'Europa**
Només tres països europeus permeten l'ús dels projectils de goma contra dels manifestants: Grècia,

Portugal i l'Estat espanyol. A la resta, o bé no han estat utilitzats mai o ho van ser durant un període de temps i posteriorment van ser il·legalitzats. Les mangueres d'aigua a pressió i els pots de fum han estat els substituïts. A Catalunya són utilitzades pels Mossos d'Esquadra, la policia estatal i la Guàrdia Civil. El cos d'antiavalots de la Guàrdia Urbana de Barcelona n'ha reclamat en diverses ocasions però de moment no formen part de les seves armes reglamentàries. L'ertzaintza és el cos policial que acumula l'història més tràgica. Dos morts pels seus impactes durant manifestacions a localitats d'Euskadi els últims anys. 35 morts durant la Transició.

► **Informe de l'any 2005**
Al recull que fa la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura de l'any 2005 podem trobar nombrosos casos documentats. Tres immigrants morts a les tanques de Ceuta i Melilla, 11 persones ferides de gravetat a Euskadi, Cadis, Madrid i Valladolid. També hi trobem 3 sentències judicials que absolen els agents imputats i una que condemna l'Estat a pagar 36.000 euros a un turista italià que va perdre la visió a un ull. ☹

La reflexió

Pilotes de goma i policia de 'gallet fàcil'

✉ Jaume Asens, advocat

El control policíac de les protestes és una de les tasques més delicades de qualsevol règim polític. No només estan en joc el respecte a les llibertats i drets de participació política dels ciutadans, sinó també la pròpia "legitimitat" del sistema. La concepció de l'ordre públic i les estratègies policiaques per a mantenir-lo són essencials per entendre la relació entre l'Estat i els ciutadans, les autoritats i els moviments socials. En aquest sentit, cal dir que existeixen diferents models o formes de treballar dels policies. Les tàctiques i estratègies varien. És obvi que la policia britànica no actua igual, per diversos motius,

que la dels països mediterranis. No utilitza, per exemple, material antiavalot "de llarga distància". A l'Estat espanyol estem acostumats a tècniques dures com les dispersions dels manifestants. Res a veure amb les formes preventives de contenció britànica. Aquí, l'ordre públic és la prioritat i el dret de protesta secundari —sobretot el de determinats col·lectius. Per això són habituals les càrregues i les pilotes de goma, i més en en els últims anys de creixent militarització de l'ordre públic. Es creen sovint autèntics escenaris de guerra. Els activistes passen a rebre el tracte d'enemics i no es respecten els estàndards internacionals de protecció dels drets humans. En aquest context, no resulta

estrany que l'ús d'armes de foc —com són les pilotes de goma— a les manifestacions o a altres accions de protesta resulti extremadament perillós. Els ferits de gravetat —i inclús els morts— ho demostren. Es tracta d'una policia de "gallet fàcil" més pròpia dels règims autoritaris. A més, l'actual marc legal dels cossos antiavalots garanteix un alt grau d'impunitat que facilita —i fins i tot induïx— els excessos policials. Hores d'ara, els antiavalots no estan identificats i per tant disposen de "carta blanca" per actuar al seu arbitri. Resulta pràcticament impossible identificar a un antiavalot que comet un delicte. No existeix control. Tot està organitzat perquè actui fora de l'Estat de dret.

SANTS // VIVENDA DIGNA

La guàrdia urbana fa fora l'acampada per la vivenda a La Rosenda

Joan Canela

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Divendres 8 de setembre era el quart dia d'acampada al carrer. Ja havien passat tres nits dormint al llit instal·lat sobre la calçada. Es va tractar d'una de les acampades reivindicatives i contràries a les polítiques de l'Ajuntament de Barcelona, més perllongades en el temps a un carrer de la ciutat. Les precedents en contra de la guerra (2003) i la desfilada militar (2000) no varen ser desallotjades abans per interessos dels partits polítics del consistori. Però el nou alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, una hora després de ser nomenat ja va ordenar fer fora la protesta.

La Rosenda però, no ha estat desallotjada després de la suspensió del 5 de setembre

Cinc furgons d'antiavalots de les UPAS de la Guàrdia Urbana van rodejar el tram del carrer Rossend Arús. Un esquadró de furgons dels mossos d'esquadra esperaven a la plaça Ibèria per donar-los suport. El personal de neteja del consistori, sota ordres dels policies van llançar totes les pertinences que hi havia al carrer dins un camió de Barcelona Neta. Sofàs, cadires, taules i tots els estris de la casa.

Manifestació al Districte

Dues persones van ser identificades durant el desallotjament, una d'elles el redactor de DIRECTA que escriu aquesta informació. Les persones concentrades davant el cordó policial durant l'operació executada a les 16:30 h, van anar en augment fins arribar al centenar, enmig d'un repic de cassoles permanent. Després es van traslladar en cercavila fins a la carretera de Sants, on es va improvisar un tall de trànsit. Finalment, es va penjar una pancarta a les reixes de la seu del Districte. Durant la marxa, un manifestant va veure com les rodes de la seva bicicleta eren punxades per un individu vestit amb una samarreta negra que lluia un gran número 85 en blanc. Un veí que circulava per la zona el va identificar com a Patric, un guàrdia urbà de paísà conegut al barri. La manifestació va finalitzar a la plaça Osca. La casa de La Rosenda però, no ha estat desallotjada. El jutjat d'instrucció ha d'ordenar una nova data de llançament. ☺

VALLÈS OCCIDENTAL // DOS MEMBRES DE CGT TERRASSA IMPUTATS

S'atura en el darrer moment el desallotjament del CSO La Impremta

Concentració davant del CSO La Impremta per tal d'aturar l'ordre de desallotjament

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

La setmana passada, la magistrada del jutjat d'instrucció número 4 de Terrassa, va ordenar d'incògnit el desallotjament del CSO La Impremta. El dimecres 6 de setembre la comissió judicial estava preparada per executar l'ordre, però a l'últim moment una concentració d'unes 80 persones va aconseguir aplaçar l'ordre.

El moviment okupa de la ciutat es va assabentar de les intencions de la jutgessa i va convocar a les 7:45 h del matí un esmorzar popular davant del CSO.

Prop de mitja hora després van arribar notícies que almenys tres furgonetes antiavalots de les UIP havien pres posicions a l'entrada de Terrassa, davant de l'Hotel Don Candido. Al mateix moment la policia local desviava el trànsit.

Després d'això es van bloquejar els carrers a l'en-

torn de la Impremta per tal de dificultar el desallotjament. Passades les nou un policia municipal va comunicar als concentrats que s'havia suspès el desallotjament. Tanmateix, aquests no van marxar fins a rebre la notificació oficial. Abans, els mateixos concentrats van retornar els contenidors que bloquejaven els accessos al CSO al seu lloc.

Tres joves marroquins que havien fet dejuni pels papers, també imputats

El propietari que resideix a Andorra i que va voler assistir personalment al desallotjament es va mostrar molt decebut per la suspensió.

Criminalització dels moviments socials

Tres joves marroquins que van participar en les vagues de fam

durant l'últim procés de regularització i dos membres de la secció local de CGT a Terrassa estan imputats en la causa que se segueix en el jutjat d'Instrucció número 4 de Terrassa per l'okupació del CSO La Impremta. Els sindicalistes van anar als jutjats perquè pensaven que havien estat citats en qualitat de testimonis, però un cop allà els hi van comunicar que estaven imputats.

Continuen les okupacions

El dilluns 28 d'agost es va okupar una vivenda al barri de Can Aurell de Terrassa. L'habitatge, que fa anys que està buit ha estat okupat per tres joves que han denunciat la impossibilitat d'emancipar-se a la ciutat a causa dels alts preus de l'habitatge de lloguer. La policia municipal ha començat a buscar el propietari per aconseguir que denunciï als okupats. ☺

La secció de muntanya

Durant aquests nou mesos d'okupació s'han realitzat diferents tallers com el de cuina, fotografia o autodefensa. Però un dels espais que s'ha consolidat amb més força dins el projecte del CSO La Impremta ha estat la secció de muntanya. Aquesta secció es crea amb l'objectiu de conèixer l'espai natural que envolta la ciutat i així donar elements de crítica a les agressions al territori. Alhora, les diferents sortides permeten trobar un espai de relació i cohesió més enllà de la ciutat.

La secció de muntanya va iniciar les seves activitats el mes d'abril amb una sortida des de l'Alzina del Sal·lari fins a la Font de La Pola. Després d'aquesta excursió es va mantenir una sortida mensual anant a la Font de la Portella al Vallès i a l'Hospital de sang al Bages. Aquestes excursions on van assistir entre quinze i trenta persones han permès que es plantegés una sortida a l'estiu realitzant el Camí dels bons homes fins a Montsegur.

Manifestació per l'incendi al CSO Pepica La Piona

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

D'aquí a pocs mesos el centre social més antic de València hauria complert 10 anys d'antiguitat. La matinada del passat 13 d'agost es va estroncar aquesta llarga trajectòria. Un incendi afectava tot l'edifici i el deixava pràcticament destruït. Segons van informar els bombers, un primer focus

va iniciar el foc darrera una de les finestres de la planta baixa, d'on s'havia mogut un plafó que la cobria. També van detectar un segon focus a la part posterior de la casa. Tots els indicis apunten a que es va tractar d'un atemptat intencionat. L'any passat ja havien intentat cremar la porta d'accés, però el foc es va poder aturar. Segons apunten des de l'assemblea del CSO Pepica La Piona,

amb la pèrdua "accidental" d'aquest edifici, el projecte urbanístic de la zona i en especial la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibàñez s'han tret un obstacle davant. Després de l'incendi tan sols es van poder treure les poques pertinences no calcinades. Curiosament no s'obrirà cap investigació judicial, ja que el propietari és qui l'hauria d'exigir i no està localitzable. Aquesta cir-

cumstància també havia afavorit la perllongació de l'okupació de l'espai, ja que no hi havia procés de desallotjament. Davant d'aquesta situació des del centre social i altres entitats del barri d'El Cabanyal s'ha convocat una manifestació en defensa de l'okupació pel proper 30 de setembre a les 19h, ja que segons afirmen, "s'ha cremat un somni, però ara se n'ha de fer realitat un altre". ☺

ÀREA METROPOLITANA // A 9 MESOS DE LES ELECCIONS ELS BATLLES ES DESLOCALITZEN

Alcaldes de poblacions obreres busquen xalet a altres municipis

Celestino Corbacho, Bartomeu Muñoz o José Montilla viuen a Sant Cugat, Sant Gervasi o Sant Just Desvern, localitats adinerades on no hi governen

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Àrea Metropolitana de Barcelona és coneguda en àmbits polítics i mediàtics com a cinturó roig, denominació que prové d'un espectre social més aviat obrer i que ha lluitat durant anys per a les millores de les condicions de vida de ciutats amb manques d'infraestructures i dificultat d'habitatge digne. La gran majoria d'aquests municipis són governats per l'anomenada esquerra oficial en format de coalicions diverses.

*José Montilla
no vivia a
Cornellà i
Celestino
Corbacho viu
a un xalet a
Sant Cugat*

La pràctica totalitat d'alcaldes són en mans del PSC i una petita minoria d'Iniciativa. Tot i això, es mantenen importants feus de CiU a les localitats vallesanes de Sant Cugat, Castellar, Sant Quirze o Vallirana, així com a nombrosos municipis del Maresme. També hi ha majoria de CiU al districte de Sarrià-Sant Gervasi de Barcelona. La clau de l'hegemonia del PSC està en el govern de totes les grans ciutats, que sumen més del 95% de la població de la zona. Iniciativa conserva Cerdanyola, El Prat i Santa Perpètua. Però hem detectat que no tots els alcaldes i regidors de l'autoanomenada esquerra institucional viuen als municipis on governen. Molts viuen a localitats o districtes més adinerats, on governen polítics de la dreta institucional.

Corbacho a Sant Cugat

Celestino Corbacho és l'alcalde de la ciutat més gran que no figura com a capital de província. Més de 350.000 habitants, i uns resultats pel PSC superiors al 50% dels votants. Però el polític socialista ha decidit no viure entre els seus, entre els que el van escollir. Ara viu a Sant Cugat del Vallès, localitat governada per Lluís Recoder de CiU i una renta per càpita molt més elevada. Viu a un xalet després de deixar l'antiga vivenda més modesta al barri de Santa Eulàlia a l'Hospitalet. Segons fonts del confidencial d'internet busot.blogspot.com, Celestino Corbacho durant uns mesos feia que el seu xòfer el portés fins a

Hospitalet, entrés al pàrquing i en tornés a sortir. Així feia veure entre el seu veïnat que encara hi tenia residència. Ara ja ha abandonat aquesta pràctica.

Bartolo al Turó Park

El substitut de Manuela de Madre al consistori de Santa Coloma de Gramanet també practica la deslocalització residencial. Viu a una de les zones més selectes del districte de Sarrià-Sant Gervasi, al Turó Park, i practica el golf a Sant Cugat. La Plataforma en Defensa de la Marina i Can Zam va organitzar el 22 d'octubre de 2005 una caravana de vehicles des de Santa Coloma fins al Turó Park. Protestaven per les intencions urbanístiques de l'alcalde, però el van haver d'anar a buscar fora del municipi on governa. Un dels casos més

*L'alcalde de
Santa Coloma
juga a golf a
Sant Cugat i viu
a Sant Gervasi*

coneguts de deslocalització el trobem a Cornellà de Llobregat, on el seu exalcalde i actual candidat al govern de la Generalitat no hi tenia pas la seva residència. Els últims anys vivia a Sant Just Desvern, d'on la seva esposa és regidora. A Terrassa, també és conegut el fet que Manel Royes, exalcalde, no resideix a la població vallesana. Sembla que preferia una mica més de tranquil·litat i comoditats al municipi veí de Matadepera, feu tradicional de CiU.

D'altra banda, Joan Armanugué, actual alcalde de Figueres, sembla que tampoc estima massa el seu municipi, ja que viu i resideix a la població de Navata. En aquests xalets allunyats dels

nuclis urbans densament poblats es pot viure més tranquil·lament i es poden fer trobades amb empresaris, amics, coneguts i la família, sense ni tan sols problemes d'aparcament. ☺

Els regidors que de fora vingueren

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els regidors de districte de l'Ajuntament de Barcelona també pateixen aquesta vocació. El recanvi continu de càrrecs a les seus dels barris ha provocat que molts dels polítics que governen en els temes de major proximitat siguin uns autèntics desconeguts per part del veïnat. És el cas de la regidora de Sants-Montjuïc, Imma Moraleda, designada des de dalt i forana del barri. L'actual regidor de Nou Barris, Ferran Julián viu al carrer Rubén Dario de Sant Andreu. El mateix passa amb Katy Carreras o Sara Jaurrieta, regidores de Sarrià i Sant Andreu respectivament, però que no les trobarem pas empadronades al districte on governen.

Nomenament d'Hereu amb les primeres escridassades

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La cerimònia d'entronatge de Jordi Hereu com a nou alcalde de Barcelona va comptar amb tots els ingredients d'un gran show. L'alcalde de Terrassa, Pere Navarro hi va assistir amb el seu cotxe oficial i un enorme guardaespalles. L'alcalde de l'Esplugues li va demanar a un policia municipal que la portés fins a la plaça de Sant Jaume amb el cotxe oficial. S'hi van reunir també diversos empresaris i representants dels principals lobbies econòmics de la ciutat. El president de la Caixa de Catalunya, Narcís Serra, també hi era. A l'exterior, però, les coses eren ben diferents. El grup de suport als presos del 4 de febrer va organitzar una concentració per exigir que Clos no marxi a Madrid sense aclarir les greus contradiccions que planen sobre les afirmacions que ara per ara justifiquen l'empresonament de Rodrigo, Àlex i Juan. Hi havia unes 40 persones que van llançar petards per fer-se sentir. També es van concentrar veïns en contra de l'àrea verda. La plaça era vigilada per més de 100 policies a sou dels i les barcelonines.

Pancarta de suport als presos del 4F davant l'ajuntament

Maria Llop

CATALUNYA // MILERS DE PERSONES ES MOBILITZEN PER LA DIADA DE L'ONZE DE SETEMBRE

Els col·lectius independentistes anuncien que “continuen la lluita”

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Si la voluntat dels governs espanyol i català era resoldre “l'encaix” del Principat a Espanya amb la redacció del nou Estatut d'Autonomia, això no s'ha aconseguit segons el moviment independentista. Lemes com “Continuarem lluitant”, “retrobar el camí de l'autodeterminació”, “per la independència i la revolució” o fins i tot el més genèric de “el moviment el demostrem caminant”, evidenciaven la voluntat dels diferents col·lectius i organitzacions sobiranistes a seguir lluitant per aquest objectiu. Així doncs, sembla que redactin els estatuts que redactin, l'onze de setembre segueix igual.

L'aprovació del nou Estatut no ha fet rebaixar els ànims independentistes

Des de primera hora del matí milers de persones van omplir de gom a gom els carrers de Barcelona que comprenen el triangle format pel Fossar de les Moreres, el monument a Rafael de Casanova i l'Arc de Triomf. Les imatges van ser les habituals de la jornada: desenes de parades polítiques, famílies passejant, moltíssima gent jove, polítics fent ofrenes florals, gent xiulant els polítics...

En un matí plagat d'activitats de tot tipus diferents col·lectius de treballadors van aprofitar la Diada per donar a conèixer conflictes laborals: la fàbrica de rentadores Domar de Martorelles, *La Vanguardia* o els incombustibles vaguistes de Mercadona. La Coordinadora d'Assemblees de Joves va recordar a Gustau Muñoz, assassinat per la policia l'onze de setembre de 1978 al carrer Ferran i Rescat va repetir en la manifestació a favor dels i les preses polítiques catalanes, que

enguany fou més nutrida que els altres i arribà, des del Fossar, fins a la plaça Sant Jaume.

► **Manifestacions vespertines**
A la tarda es va repetir la manifestació. La novetat de l'any va ser que l'esquerra independentista va visualitzar la coordinació dels seus actes amb un sol bloc, tancat per dues pancartes sense signar i dins del qual s'hi trobaven presents les diferents organitzacions. Milers de persones van recórrer el trajecte des de la plaça Urquinaona fins al Passeig del Born, on, en l'acte polític, van parlar representants de tots els col·lectius i es llegí un manifest antirepressiu prèviament consensuat.

A aquesta manifestació també hi estigué present, al marge d'algun partit d'esquerres i col·lectius socials, un bloc anar-

Milers de persones van manifestar-se amb l'esquerra independentista, unida en el mateix bloc i acte polític

quista, que, darrere el lema “un poble sobirà és un poble ingovernable” reuní unes 150 persones.

► **Mostra d'Entitats i concert**
Per cinquè any consecutiu el passeig Lluís Companys s'omplí de colors amb la Mostra d'Entitats

dels Països Catalans. Desenes de col·lectius, associacions i projectes (entre els quals hi participà DIRECTA) van donar a conèixer la seva feina i propostes. Al matí l'ambient fou especialment dedicat als infants, que podien gaudir d'una àmplia mostra de jocs, des dels més tradicionals als més innovadors. A la nit, milers de persones van participar al concert, enguany animat pels Cumbes del Mambo, Mouss & Hakim i els, ja repetidors, Obrint Pas.

► **Arreu de Catalunya**
Durant tot el cap de setmana es van realitzar centenars d'actes per pobles i barris. Des de l'esquerra independentista destaquen les marxes de torxes de Vic i Vilafranca el dia 10. El mateix dia també es van celebrar una paella popular al barri barceloní de Gràcia i actes

polítics a Sants i Sabadell. També es van celebrar aplecs a Solsona, Ribes del Garraf i al Baix Maresme.

El mateix dia 11, els moviments socials de les comarques del Camp, Tarragonès, el Priorat i la Conca van congregat 900 persones a Reus sota el lema “Al Camp decidim”. La manifestació s'ha convocat per quart any consecutiu i segons el portal comarcal pobleviu.org és “any rere any cada cop més multitudinària”.

A Girona també es va celebrar una Diada atapeïda d'actes, amb parlaments, música tradicional i un dinar antirepressiu. A la tarda un miler de persones es van manifestar, convocades pels col·lectius de l'esquerra independentista, fins la plaça Catalunya, on van poder gaudir d'un concert protagonitzat pel grup sard Ariabascia i els Pirat's Sound Sistema.Ⓢ

La colla bastonera de Capellades obria la comitiva de la capçalera unitària

Desobediència per la independència

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La nova consigna de l'esquerra independentista d'utilitzar la desobediència civil com a estratègia ha arribat a la Diada.

El 9 de setembre un grup de joves es va desplaçar fins a Miravet, (el poble on els partits parlamentaris van començar el procés de reforma de l'Estatut) hores després de que rebés la visita de l'encara President Pasqual Maragall. Un cop arribat

davant l'Ajuntament es va enfil·lar al balcó i hi va desplegar una estelada i una pancarta amb el lema “Des de l'esquerra independentista, construïm la unitat popular”. L'únic incident destacable fou l'actuació dels Mossos d'Esquadra, que van identificar els activistes i van fer la prova d'alcoholèmia als conductors dels vehicles.

D'altra banda, la matinada del dia 9 al 10 un comunicat anònim va reivindicar pintades i sabotatges a una quinzena de

seus del PSC, en protesta per la negació de l'autodeterminació que representa el nou estatut.

A Mallorca, un grup de joves convocats pel col·lectiu Maulets es va concentrar davant l'acte institucional del Consell Insular, que intenta imposar el 12 de setembre com a Diada de l'illa, marginant la data del 31 de desembre. Aquesta segona data commemora el desembarcament de Jaume I i és la que han reivindicat tradicionalment per les forces catalanistes i d'esquerres.

Incidents poc destacables

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

A pesar que la Diada va transcorrer amb tota tranquil·litat també hi van haver incidents aïllats. Al Fossar, la comitiva d'Esquerra Republicana de Catalunya va rebre una forta xiulada per bona part del públic quan anava a realitzar la seva ofrena floral. La cridòria va ser tal que va superar la megafonia del partit, i no es va poder sentir el que deien. Tot i això no es va arribar

a les mans, tal i com va succeir l'any passat.

Els fet més greu, però, fou l'assetjament que patí una parada amb material polític independentista andalusí, gai i internacionalista a Ronda Sant Pere. Un grup d'altres catalanistes el va increpar amb insults com “xarnego” i “maricó”, però la cosa no va anar a més per la intervenció de la gent d'altres parades i que passava pel carrer, que es va solidaritzar amb l'agredit i va fer marxar els feixistes.

MARTORELLES // LA PLANTILLA DE DOMAR-TAURUS ACAMPA CONTRA UNA ESTAFA

Viure al teu lloc de treball

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La plantilla de la fàbrica Domar, propietat del Grup Taurus no sap si tornaran a fabricar cap rentadora. La seva situació és tan precària que han volgut escenificar la vaga indefinida (des del dimarts 5 de setembre) amb una acampada als terrenys de la fàbrica. Allà hi dormen i s'hi estan per torns, jugant a cartes, veient la tele o cuinant.

Allà hi dormen i s'hi estan per torns, jugant a cartes, veient la tele o cuinant

Un dels improvisats habitatges als exteriors de la factoria de Domar a Martorelles

Ells, responsabilitzen de la situació a Ramon Térmens i Jorge Tornini, propietaris de Taurus, que van adquirir Domar l'any 2004 pel preu simbòlic d'un euro, amb la promesa de tenir un projecte industrial que suposava la continuïtat de l'empresa.

Llavors els treballadors, creient-se la promesa, van acceptar una sèrie de sacrificis amb l'esperança de salvar la feina. Van acabar treballant 40 hores anuals més, augmentar la productivitat un 20%, es van congelar el sou durant dos anys i es van acomiadar 15 persones, entre d'altres. Els nous amos, però, no han complert el tracte, i ara asseguren que la fàbrica no és viable; volen mantenir només l'assistència tècnica i tancar la part productiva, el que

significaria l'acomiadament de pràcticament tota la plantilla.

Fonts del Comitè d'Empresa que tot plegat amaga un fort moviment especulatiu, doncs la finalitat de Térmens i Tornini seria aconseguir la requalificació dels terrenys i guanyar, segons els seus càlculs, 15 milions d'euros.

Una història que es repeteix Domar és una fàbrica de Martorelles (Vallès Oriental) on es fabriquen rentadores des de l'any 1959. Tot i tenir un passat gloriós ja va patir diferents recinversions, perdent la meitat dels seus 800 treballadors l'any 1985, moment en que també perdria la "marca", dedicant-se a la fabricació de marques blanques.

Des de llavors ha anat pas-

La plantilla ha anat disminuint a cop de diferents EROs fins l'últim fa dos anys

sant per diferents mans, sense que cap dels nous propietaris es preocupés en invertir en maquinària ni en fer viable l'empresa i anant-la enfonsant mica a mica. Sols la tenacitat de la lluita obrera en va impedir el tancament el 1988. Tot i això la plantilla va anar disminuint a cop dels diferents EROs, fins l'últim, de fa dos anys, juntament amb la renúncia de

drets reassignada abans, sols aprovada pels treballadors després fortes presions de l'Administració i els sindicats.

De nou a la lluita

Des que van saber el retorn de les males notícies els treballadors de Domar no han aturat les mobilitzacions: ocupació de la Borsa de Barcelona, tall a la C-17 i manifestacions a Olina i Barcelona, cries al boicot dels productes Taurus, fins a l'actual vaga i acampada. Publiquen un partícula blog de l'experiència a la pàgina web.

Donat que la mitja d'edat de la plantilla és de 55 anys, la seva principal reivindicació és el pagament d'indemnitzacions i un pla de jubilació que els permeti retirar-se amb dignitat. ☺

BAIX LLOBREGAT // FINALITZA LA LLUITA DELS I LES TREBALLADORES

La plantilla de Braun sentència la planta d'Esplugues

Divendres va ser votat en assemblea el preacord pel tancament de la planta de Braun a Esplugues de Llobregat. El resultat va ser de 429 vots a favor i 227 en contra

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

L'indemnització pactada és de 50 dies de salari per any treballat (amb un màxim de 42 mensualitats), 4.000 euros per persona i 900 per any treballat, menys impostos. Les persones majors de 52 anys seran prejubilades mantenint el salari fins que entrin en el període de jubilació definitiva. A més, hi ha un pla de recol·locacions en llocs de treball que ofereixin un 80% o més del salari rebut abans de l'extinció de contracte.

Segons un treballadora, en aquest acord els sindicats han buscat "arreglar" a unes 480 persones, per assegurar-se el 386 vots necessaris per a l'aprovació. Malgrat això, les més perjudicades han estat les persones més grans que no rebran els beneficis de la prejubilació. La situació de la plantilla es divideix entre el sector que s'alegra de la compensació aconseguida i el que es

Les persones més grans han estat les més perjudicades per l'acord

resigna a donar per acabada la lluita contra el tancament.

Fi de la lluita

Amb aquest preacord s'acaba un procés de sis mesos de lluita contra el tancament. Mig any dona per molt: nevis, incertesa, ràbia, mentires, rumors, canvi de posició dels sindicats...

Malgrat que els rumors de tancament van començar amb la compra del grup Gillette (que incloïa Braun) per la multinacional nord-americana P&G, tot es va desencadenar a partir de la publicació d'un article al diari econòmic "Expansión".

Des d'un bon començament, tan la plantilla com els diferents sindicats del comitè d'empresa es van oposar al tancament. Amb el temps, CCOO i UGT han apostat per pactar el tancament, qüestió que ha generat malestar amb un sector de la plantilla disposat a lluitar fins al final. Especialment, amb les pràctiques Vicenç Roca, secretari general del metall de

CCOO i UGT han apostat primer contra el tancament i després pel pacte

CCOO (acusat de frau en els cursos del FORCER). Així mateix, des d'aquests sindicats no han buscat recolzament social i han censurat el suport de la Xarxa contra la precarietat del Baix Llobregat.

La plantilla ha dut a terme diverses mobilitzacions: manifestacions al consolat nord-americà, a l'ajuntament d'Esplugues, a la seu de P&G a Madrid, pintada de la seu de P&G a Cornellà, boicot als productes de P&G, tall amb barricades de foc de la ronda de dalt, jornades de vaga, boicot a l'acte polític de Montilla, etc.

Per part de les administracions, la pràctica ha estat donar suport públic a la plantilla i fer el joc a l'empresa en privat. Al començament, la Generalitat mantenia que no sabien res del tancament, però Maragall declarava que des de juliol de 2005 tenien converses freqüents amb Braun i calculaven el seu tancament pel 2008. L'ajuntament d'Esplugues deia que no deixaria a Braun especular amb el terreny, després que hi farien un centre per a empreses de serveis. I totes i cada una de les administracions han dit que farien el possible per evitar el tancament. ☺

BARCELONA // SEAT

José Maria Álvarez no es presenta a un judici per injúries

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

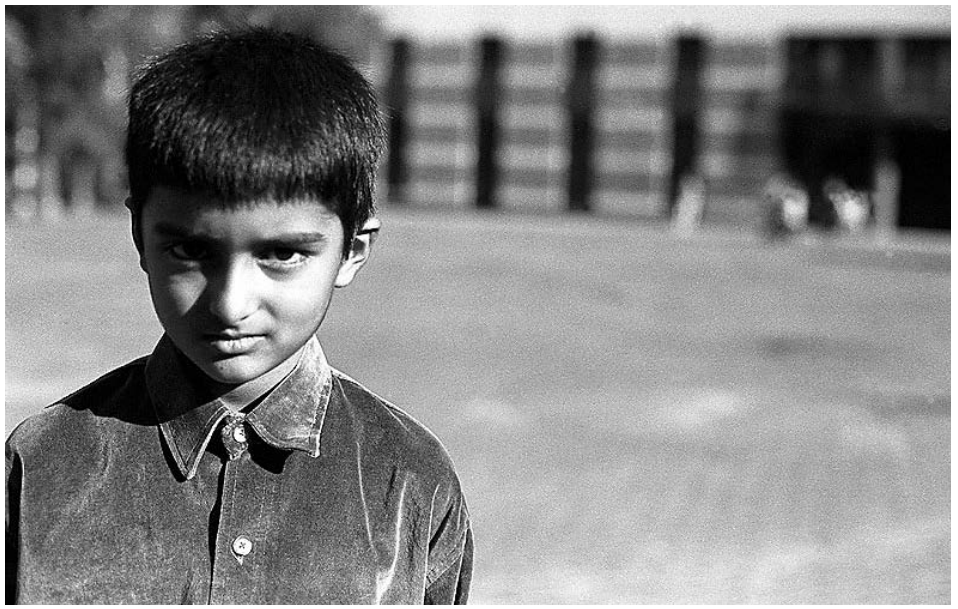
El jutjat de primera instància número 6 de Barcelona va convocar el divendres 8 de setembre el secretari general de la UGT de Catalunya, José Maria Álvarez. La raó de la cita era un acte de conciliació que havia interposat la secretaria general de la CGT, Merche Sánchez. Però Álvarez no es va presentar. Els fets es remunten a unes declaracions fetes pel màxim responsable de la UGT al programa La Nit al Dia de TV3, on acusava la CGT de suposades actuacions irregulars en haver-se tret de l'expedient de regulació de Seat a la seva secretaria general. Poc després durant el Congrés del Ordinari de la Federació del Metall i Construcció de la UGT, Álvarez va ampliar les acusacions amb aquesta frase: "CGT, és un sindicat d'aprenents de mafiosos i pocavergonyes. És un sindicat manipulador de la llista d'acomiadats de Seat per a excloure la seva Secretaria General". L'absència a l'acte de conciliació és entès per CGT com un acte de prepotència i li donen 10 dies abans de presentar una demanda judicial.

SANT BOI // TANCAMENT

Montilla és escridassat per treballadores de Nacam de Sant Boi de Ll.

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Més d'un centenar de treballadors i treballadores de Nacam Ibérica van escridassar José Montilla durant la seva visita per fer una ofrena floral l'Onze de Setembre a la tomba de Rafael de Casanoves de Sant Boi. El candidat a la Presidència de la Generalitat anava acompanyat per la diputada Manuela de Madre, que també va rebre crits com "cobards" o "no al tancament". Van sortir enmig d'empentes i havent-se de refugiar a l'interior del vehicle oficial envoltats de guardaespalles. El cotxe es va endur algunes enganxines contra el tancament de Nacam Ibérica. La direcció de la filial alemanya va comunicar ara fa una setmana el tancament de la factoria, amb l'acomiadament de 260 persones i la possible pèrdua del lloc de treball d'unes 400 més de forma indirecta. El Comitè d'Empresa exigeix un mínim de 45 dies d'indemnització per any treballat i la recol·locació de tot el personal.

Pa

issatges humans

REPORTATGE FOTOGRÀFIC

Maria Llop Perelló

Casc antic de Barcelona (2003/2005)

EL GIRONÈS // PROCÉS CONTRA ELS I LES UNIVERSITÀRIES DE LA UDG

Judici per la protesta contra la visita de la ministra del PP Anna Birulés

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El 2 d'octubre del 2000 el rector de la universitat de Girona, Josep Maria Nadal, va convidar a la llavors ministra del PP de Ciència i Tecnologia, Anna Birulés, a fer la inauguració del curs universitari 2000-2001. Des de la comunitat universitària es va entendre com una provocació del rector ja que era la mateixa ministra que estava tirant endavant la LOU. Aquesta nova legislació universitària marcaria un caràcter molt més centralista a les universitats i permetria l'inici de la privatització de les universitats públiques.

La defensa demana l'absolució dels encausats del "Cas Birulés"

Les assemblees d'estudiants de la Universitat de Girona van convocar per aquell dia una concentració de protesta davant l'església de Sant Domènec, l'aula magna de la UdG, on s'havia de realitzar l'acte. El que no s'esperaven era l'enorme desplegament policial que hi havia a l'interior de la universitat que impedia als estudiants accedir a l'acte d'inauguració del curs. La decisió dels organitzadors de fer entrar la ministra per l'espai que ocupaven els estudiants, la negativa dels mossos d'esquadra a permetre l'accés dels estudiants a l'acte i l'aparició de la brigada d'antidisturbis van desencadenar en enfrontaments entre els estudiants i la policia.

Després de 6 anys d'espera, el passat dimecres 6 de setembre es va celebrar el judici pel "Cas Birulés" al jutjat penal número 3 de Girona. Envolats d'un centenar de persones que estaven concentrades per expressar el seu suport als encausats, els 4 joves van entrar a la sala on van defensar la seva actitud i van retreure l'actuació desproporcionada i repressiva dels mossos d'esquadra el dia dels fets. Per una banda, el judici va servir per demostrar la inconsistència de les acusacions de delictes de lesions i desordres. Un exemple és la prova documental aportada pels mossos on gairebé no hi havien imatges de les suposades baralles entre els manifestants i els agents. Per altra banda, la sensació general és que s'estava jutjant més l'acte polític de la manifestació que no l'actitud que van tenir aquell matí d'octubre els quatre estudiants encausats. I és que les contínues manifestacions en contra les polítiques socials del govern del Partit Popular, entre d'altres les universitàries, i la mobilització creixent a les comarques gironines eren un fet que sembla que no agradava a tothom.

Els quatre encausats mentre es feia la concentració a les portes dels jutjats

d:\directa\redaccio\llançament\Fotografia.tif

Ferran Parra

La defensa, per la seva banda, va apel·lar a la inconsistència de les proves i al fet que el cas estigués socialment tancat com a mostra que el judici no tenia sentit, i va demanar l'absolució dels joves. De fet, la Universitat de Girona ja fa temps que ha donat el tema per conclòs, la Generalitat ha retirat les acusacions i la ex-ministra del PP, Anna Birulés, ni tan sols ha denunciat els fets. Durant el judici, l'antic rector de la Universitat de Girona, l'excoordinador del Consell d'Estudiants de la UdG i el fins fa poc Síndic de la mateixa Universitat van intervenir com a testimonis de la defensa.

Les primeres reaccions

Alerta Solidària (A.S.), organitzadora d'una campanya de suport als encausats, ha fet una primera valoració a l'espera de la sentència del jutge. En aquesta valoració destaquen que el judici ha demostrat la innocència dels joves ja que els Mossos no han aportat proves dels delictes de lesions ni

d'atemptat a l'autoritat. A més, consideren molt important i valoren satisfactoriament el suport popular que hi hagué durant el cas. De fet, durant els últims mesos s'han organitzat diferents actes que van concloure amb una concentració el dia del judici. Pel que fa a la Universitat de Girona, A.S. s'alegra que l'ex-rector Joan Batlle i diferents professors hagin mostrat el seu suport als joves, i critica durament l'actitud passiva i suposadament neutral de l'actual rectora Anna Maria Geli. Un últim punt important per A.S. és que els Mossos han assegurat implícitament que les identificacions dels quatre estudiants les van fer a través d'un vídeo gravat a posteriori, utilitzant altres informacions a part del que havia succeït el dia dels fets. Això significaria, segons Alerta Solidària, una prova clara de l'existència d'un arxiu policial de caràcter polític on hi haurien informacions sobre els militants dels moviments socials de les comarques gironines. ☺

CATALUNYA // ENERGIA

La plataforma No a la MAT puja a 13 cims les banderoles en contra de l'alta tensió

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Diferents centres excursionistes i entitats cíviques adherits a la Plataforma No a la Mat van penjar a diversos cims de Catalunya senyeres amb la inscripció NO A LA MAT. Segons un comunicat de l'entitat, la línia de molt alta tensió "és un cas paradigmàtic en el que determinats partits polítics embolcallats amb una disfressa de senyera actuen sota els dissenys del poder econòmic de les multinacionals elèctriques espanyoles i pretenen sacrificar el nostre futur i el territori a on vivim per una infraestructura que no necessitem i que hipotecarà el nostre futur. Alguns dels cims que van ser assolits foren el Canigó, el Castell de Farners (Santa Coloma de Farners), Sant Miquel Solterra (Les Guilleries), el Bassegoda (La Garrotxa), el Montgrí (Torroella de Montgrí), el Montblanc (Alps), El Muxe (Les Salines), el Puig Sacalm (La Garrotxa), Rocacorba (Pla de l'Estant), els Àngels, Matagalls (Montseny), Sant Julià de Ramis, Castell de Cabrera (Maçanet de Cabrenys), Puig de la Creu (Maçanet de Cabrenys).

BARCELONA // ANARQUISTES

Tres anys des de l'operació policial que va empresonar cinc anarquistes

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 16 de setembre d'enguany es compleix el tercer aniversari de la detenció de Joaquín, Teo, Roger, Rafa, Igor i Carol. L'operació va ser ordenada pel jutge de l'Audiència Nacional Guillermo Ruiz Polanco i va comportar un enorme desplegament d'escorcolls i seguiments. Des de la Coordinadora per la Llibertat dels Anarquistes Presos es van organitzar nombroses concentracions i manifestacions per exigir la seva llibertat. També van denunciar els maltractes i les tortures que van patir a mans de la Guàrdia Civil. En vigílies d'aquest tercer aniversari s'ha difós un comunicat que sota el lema de "Tres anys sense poder abraçar-los... tres anys més de lluita", exigeix la llibertat de tots els presos i les preses. També denuncien l'aïllament i els mòduls FIES, així com també volen recordar tota aquella gent que durant aquests anys ha patit detencions, maltractes i períodes d'empresonament. També critiquen a aquells i aquelles que van callar, van difamar o van donar l'esquena als detinguts. També als que no van escriure ni una línia als seus mitjans de difusió.

BAIX GAIÀ // LA GENERALITAT APROVA LA CONSTRUCCIÓ DE 550 APARTAMENTS

Mig miler de persones demanen que s'aturi el pla Muntanyans II al paratge natural de La Torre

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La població de Torredembarra i altres localitats del Baix Gaià es va manifestar clarament el 10 de setembre contra el projecte de construcció de 555 apartaments unifamiliars al paratge natural de La Torre de Muntanyans. La promoció urbanística anomenada Muntanyans II va ser fortament contestada amb una marxa de prop de 500 persones. Un acte que sens dubte ha estat un dels més multitudinaris celebrats a la població en els últims anys. «Tant de bo t'haguessis quedat tan senzilla i marinera», llegia diumen-

El conseller Joaquim Nadal ja ha signat els permisos pels nous xalets

ge el poeta local Pere Abadia al final de la marxa de protesta. Precisament, la pèrdua de la identitat de la costa a causa de l'amenaça constructora va ser un dels temes que l'actor Carles Martínez va destacar en el manifest final, consensuat per les 27 entitats que es van sumar a la iniciativa.

Crítiques a Joaquim Nadal

Sota el lema de "Qui estima la Torre, no la destrueix", es va fer un recorregut entre la plaça Joaquim Boronat i la plaça de la Vila. Els lemes més corejats varen ser en contra de les polítiques especulatives que segons els manifestants s'estan executant des de la Generalitat. El Conseller de política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, va aprovar el projecte de construcció dels apartaments presentat per immobiliària Vegas del Guadaira, segons consta a la documentació oficial. La Plataforma Salvem els Muntanyans afirma que no s'han tingut en compte els informes mediambientals que conside-

ren el paratge una zona inundable i a protegir. El manifest final exigia tres punts al Govern: 1. La suspensió immediata del pla fins que no hi consti un informe mediambiental, i un informe d'inundabilitat de l'Agència Catalana de l'Aigua. 2. Que s'intensifiquen les negociacions amb el Ministerio de Medio Ambiente per incloure els terrenys en el pla de recuperació del litoral i per tant siguin declarats com a no urbanitzables. 3. La inclusió dels terrenys a l'Espai d'Interès Natural "Platja de Torredembarra i Creixell". Mentrestant, la immobiliària, a dia d'avui, segueix amb la promoció per vendre els apartaments que encara no han estat construïts. ☺

Els punts marcats en gris estan de baixa temporalment

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Xile // 33 anys del cop d'estat

» Com cada 11 de setembre milers de persones van desfilar per Santiago de Xile per recordar les víctimes del feixisme de Pinochet i reivindicar el llegat del govern d'Allende. Un any més, també, grups autònoms d'antifeixistes i anarquistes, sota el lema "pels nostres morts no encenem viles, sinó barricades" es van enfrontar a la policia i van atacar seus institucionals i de multinacionals

Grècia // Incidents a Salonika

» La Fira Internacional de Salònika és un dels principals events polítics i econòmics de l'agenda grega. Enguany grups anarquistes van mostrar el seu rebuig provocant forts incidents a l'exterior del recinte firal, en ple centre de la ciutat. La policia, que es va veure desbordada en algun moment, va respondre amb gasos lacrimògens i bales de goma, pel que molts manifestants es van refugiar al campus universitari

BOLÍVIA // ENTREVISTA A DAVID HERRADA, DIPUTAT I RELACIONS INTERNACIONALS DEL MAS

“La Constituent continuarà i s'aprovarà la nova Constitució Política de l'Estat”

Guillem Sanchez
/Barcelona/

Sindicalista camperol i cultivador de fulla de coca, company de lluita d'Evo Morales des de fa més de 25 anys, David Herrada ens explica els canvis que viu el seu país des de l'arribada al govern del Moviment al Socialisme (MAS). Convidat per Endavant ha fet una gira per diferents pobles dels Països Catalans per explicar el procés revolucionari que està succeint a Bolívia i al mateix temps conèixer la realitat política del nostre país.

“Encara hem de saber si la dreta forma part del nostre país”

Ara mateix a Bolívia s'està realitzant una Assemblea Constituent amb la missió expressa de redactar una nova Carta Magna que “refundi el país”. Que significa exactament això de refundar un país?

La refundació del país per a nosaltres significa la integració de tot el poble bolivià. Lamentablement, a Bolívia mai s'ha tingut en compte els indígenes ni de l'Orient ni de l'Occident. Ja durant la suposada independència de 1825 se'ns va excloure de la presa de decisions, i així s'ha mantingut en les posteriors reformes de la Constitució Política de l'Estat.

Així lla CPE i les lleis actuals són totalment manipulades pels diferents governs que han anat passant i que no han fet res pel país sinó que han estat totalment controlats per l'imperialisme nord-americà. Per això, per nosaltres és fonamental refundar el país.

En que es diferencia aquesta Assemblea Constituent de les altres que ja ha conegut Bolívia?

La Llei de Convocatòria deixa molt clara que és una Assemblea pluricultural que garanteixi la participació de tots els sectors. Per això s'han dividit les circumscripcions uninominals amb territorials, amb garantia de participació de les minories, així, la segona força, encara que tingués un u per cent dels vots podia accedir a un diputat.

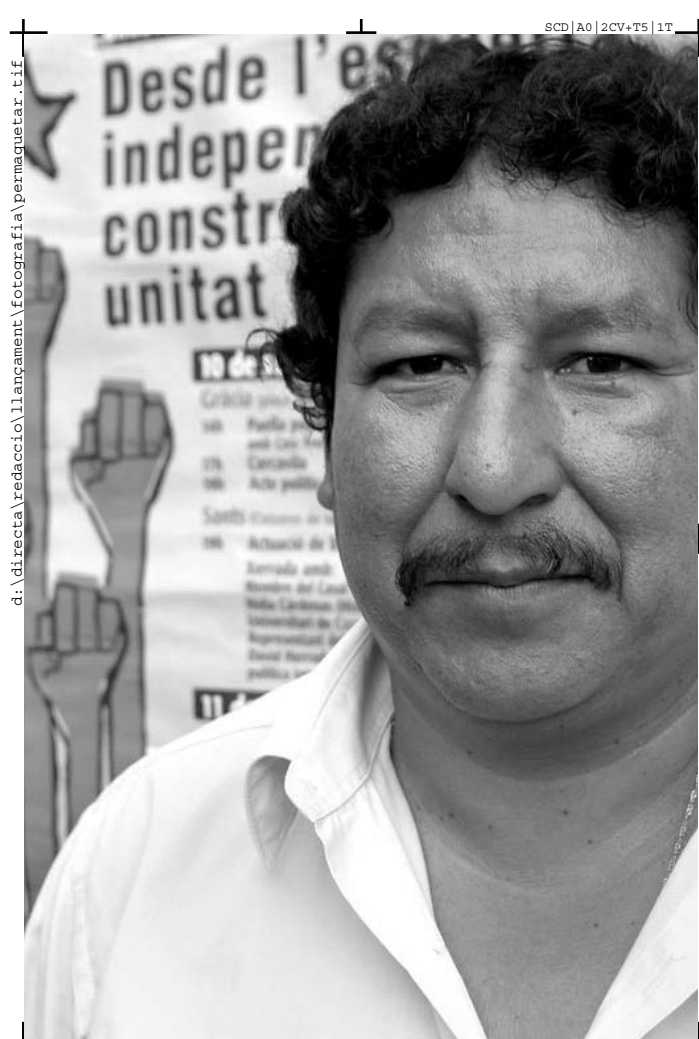
Precisament, durant la discussió d'aquesta Llei de Convocatòria les organitzacions indígenes van demanar l'elecció dels seus propis representants segons els seus usos i costums, això al final no ha sigut així, que ha passat?

A nosaltres ens hagués encantat poder-ho fer així, però al final va ser impossible arribar a un acord. Hi ha molts sectors organitzats molt forts en diferents regions, i tothom volia el seu representant propi, era impossible que hi hagués una entesa.

Vam arribar a la conclusió que en les circumscripcions territorials era possible que les organitzacions socials i sindicals escollissin els seus propis representants. Estem segurs que en l'actual Assemblea Constituent hi ha una participació de tots els sectors socials i originaris. Hi ha hagut una participació molt alta a tot el país, i hi ha representats des dels més rics als més pobres.

“Estem realitzant la Revolució Agrària i hem nacionalitzat els hidrocarburs”

El MAS va aconseguir la majoria absoluta de l'Assemblea Constituent, però no els dos terços que li permetrien redactar la nova Constitució, el que li obliga a arribar a uns pactes amb la dreta que sembla que fins ara són impossibles...

David Herrada al barri de Gràcia a Barcelona

El problema no és aquest. La Llei de Convocatòria ja estava pensada de tal forma que cap formació pogués obtenir els dos terços. Nosaltres tenim la majoria absoluta i si sumem altres formacions polítiques i socials més petites tenim els vots suficients per aprovar la nova Constitució.

El problema és saber si la dreta forma part del nostre país, perquè llavors hauria de sumar-se al debat polític per millorar-lo. El que està fent ara per ara la dreta és oposar-se a tot i res, s'oposa a qualsevol proposta sigui quina sigui. I això ho estem discutint des de les organitzacions socials i sindicals i en qualsevol moment es pot decidir castigar aquests assembleístes que no han entrat a treballar sinó a perjudicar al país.

Després de la polèmica aprovació del reglament de l'Assem-

blea Constituent, que permetrà prendre decisions per majoria absoluta, els representants de la dreta s'hi han retirat. S'ha paralytitzat la Constituent?

La Constituent continuarà i s'aprovarà la nova Constitució Política de l'Estat. Això no ens preocupa.

Però sembla que la dreta està en una ofensiva que recorda els primers temps del govern Chávez. Ara mateix hi ha hagut una “aturada cívica” als quatre departaments orientals.

El tema d'aquests departaments, coneguts com la “mitja lluna”, està mogut per alguns grupuscles pagats per l'oligarquia i l'imperialisme però que no tenen una força real. Miri, al departament de Santa Cruz (el principal feu de la dreta), a les eleccions a l'Assemblea Constituent el MAS ha estat la primera força, a Tarija també

hem guanyat. Ells tenen certa presència a les capitals i en algun altre poble, però tota l'àrea rural, els companys camperols estan totalment conscients de la importància del procés.

La dreta està movent molts diners per perjudicar la gestió del President Morales i tots els canvis polítics, econòmics i socials que estem tirant endavant i són molt importants per a nosaltres. És la nostra esperança de futur

“Hem endegat un procés de canvi que és la nostra esperança i el nostre futur”

En que es concreten aquests canvis?

Estem realitzant la Revolució Agrària i pensem tecnificar l'agricultura, hem nacionalitzat els hidrocarburs i pensem industrialitzar-los, capacitant a tècnics bolivians que ho puguin dur a terme.

I això molesta molt a la dreta i a tots aquells que s'han enriquit gràcies al nostre país. Els preocupa que se'ls està acabant el poder oligàrquic que els ha permès robar el país sencer. I el poble bolivià està disposat continuar endavant costi el que costi, a donar la vida si fa falta, per avançar en aquest procés.

La dreta està treballant molt a Bolívia i a l'estranger per fer un xantatge al país sencer, i no només això, sinó planificant fins i tot acabar amb la vida del President Morales. Hem d'estar molt alertes en aquest tema, però tampoc ens preocupa massa, més aviat ens ha d'animar a unir-nos en un procés polític que és millor per al conjunt de tot el país. ☺

MÈXIC // RESISTÈNCIA CIVIL

El conte de les eleccions mexicanes: capítol dos

⇒ **Gemma Estrella Encarnación**
/Mèxic DF/

Campanya, eleccions, sospites, mobilització, resistència... Aquestes podrien ser les paraules protagonistes dels últims dos mesos a Mèxic. Des de que el 2 de juliol mexicans i mexicanes van dipositar el seus vots a les urnes, els comicis han concen-

López Obrador es proclamarà president en resistència emparat en l'article 39 de la Constitució mexicana

trat totes les atencions. Les sospites de frau, la mala gestió de l'Institut Federal Electoral (IFE), i la negació del Tribunal Electoral del Poder Judicial de la Federació (TEPJF) a complir les demandes ciutadanes han allargat un conflicte que es podria haver resolt molt abans. Enmig de la inconfor-

mitat social i el moviment de resistència civil, la setmana passada el TEPJF va reconèixer que s'havien produït diverses irregularitats en el procés electoral però a la vegada va considerar que no eren rellevants. Seguint aquest raonament es van declarar vàlides les eleccions i president electe al panista Felipe Calderón. Amb aquest dictamen es tanca un procés judicial que no ha aclarit, ni tan sols ha atès, totes les irregularitats denunciades per la Coalició pel Bé de Tothom

► S'inicia una nova etapa

La resolució del tribunal obre un nou capítol en el procés postelectoral mexicà, cada un dels actors implicats es reubica i reformula les accions a tirar endavant a partir d'ara. Custodiat per centenars d'elements de la policia estatal, Felipe Calderón comença la primera gira com a president electe, mentre per tot el país continuen les protestes i les mobilitzacions.

La Coalició pel Bé de Tothom es reuneix en assemblea per decidir les accions que es realitzaran durant el Dia de la Independència (15 de setembre) i la desfiliada militar (16 de setembre), i al moment d'escriure aquest article encara no havia arribat a cap conclusió. Per la

Cartell electoral de López Obrador

seva banda, el seu candidat, Manuel López Obrador (més conegut com a AMLO) ja ha anunciat que no reconeixerà el nou govern del Partit d'Acció Nacional (PAN) i que no permetrà que es cremin les butlletes electorals tal com pretén fer l'IFE. Però aquí no acaben les seves declaracions. Durant una assemblea informativa celebrada al Zócalo de la capital, el candidat del PRD i la Coalició pel Bé de Tothom va afirmar que es crearà un govern en resistència i va explicar el què farà el seu titular. Cal dir, però, que no van ser unes paraules massa originals i que, fins i tot, recordaven a un altre personatge molt criticat per ell.

Segons AMLO, recorrerà la república com a president en resistència, comunitat per comunitat i poble per poble per escoltar les demandes dels mexicans i les mexicanes, per donar-los esperances, per denunciar les injustícies i evitar aquelles accions de la dreta que puguin perjudicar a la majoria de la població. Obrador assegura que crearà el "seu govern" d'una manera legal i legítima, emparat en l'article 39 de la Constitució, que estableix el dret sobirà del poble per formar el seu govern, canviar-lo, modificar-lo i abolir-lo. ☺

SUÏSSA // ABSOLTS ELS POLICIES PELS "FETS D'AUBONNE"

Missatge dels jutges suïssos: tot val contra la desobediència al capitalisme

⇒ **Redacció**
/Barcelona/

La denegació de l'últim recurs interposat pels activistes anti-G8, contra l'absolució dels policies que quasi els van matar, tanca les portes a aconseguir justícia als tribunals. El 7 de setembre un tribunal del cantó suís de Vaud confirma així la sentència absoluta dictada set mesos abans.

Els fets es remunten al 3 de juny del 2003, durant la cimera del G8 a la ciutat francesa d'Evian, envoltada de fortes protestes. Llavors, en una acció de desobediència civil pacífica, l'anglès Martin Shaw i l'alemana Gesine Wenzel (ambdós residents a Barcelona en aquella època) van bloquejar la circulació del pont d'Aubonne, que uneix Suïssa i França, utilitzant cordes

d'escalada i els seus cossos com a úniques armes. Però la policia helvètica va prendre la sorprenent decisió de tallar les cordes d'on penjaven els activistes, el que va provocar una caiguda de 23 metres a Martin, mentre Gesine va salvar-se *in extremis* en aguantar la corda els companys que es trobaven dalt

Els dos activistes van ser condemnats per "haver posat en perill la vida dels automobilistes"

del pont. Martin va salvar la vida miraculosament, però mai s'ha recuperat de les ferides a un peu i a la columna vertebral.

Mentre ells dos eren condemnats per "haver posat en perill la vida dels automobilistes" els policies Claude Poget i Michael Deis eren absolts en una sorprenent sentència el 17 de febrer d'enguany. En aquella ocasió, el jutge va entendre, que tot i els vídeos i testimonis presencials que demostraven que els agents havien tallat materialment la corda, els responsables finals dels fets eren els propis activistes, doncs "van ser ells els que s'havien penjat del pont" i els policies no eren culpables, doncs "es trobaven en una situació d'estres en enfrontar-se a una forma de protesta que desconeixien".

► "És un exemple del que es considera justícia a Suïssa"

Davant la decisió del tribunal, Gesine Wenzel va declarar que "aquesta decisió mostra la corrupció del sistema. La imparcialitat de la justícia i la igualtat davant la llei són hipocresies. El Tribunal d'Apel·lació ha demostrat que a Suïssa la policia no respon davant la llei pels seus abusos de poder, ni tan sols quan han estat gravats en vídeo. El nostre cas és només la punta de l'iceberg. És un exemple del que es considera justícia a Suïssa".

La sentència permetrà, molt probablement, a l'administració del cantó de Vaud evitar el pagament d'indemnitzacions. Fins ara, aquesta administració no s'ha disculpat davant les víctimes ni ha demostrat cap interès en revisar

les seves pràctiques policials de cara a evitar nous incidents com aquest en el futur. En canvi, sí que es va indemnitzar els comerciants pels aparadors trencats durant les manifestacions d'aquells dies.

L'advocat dels activistes, Jean-Pierre Garbade ha declarat: "És obvi que els dos policies van violar la llei. El fet que el sistema judicial suís hagi deixat impunes els actes criminals dels policies, genera dubtes seriosos sobre la protecció dels Drets Humans a Suïssa". Gesine i Martin afirmen, però que "el resultat judicial del cas ens empeny a continuar utilitzant l'acció directa no violenta. El sistema intenta semblar democràtic. El G8 és el millor exemple de que això no és així. La nostra lluita continua". Més informació a: www.aubonnebridge.net ☺

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

BODEGA SALT
bodegasalto.net
CELLER MUSICAL I CULTURAL
VIVE Y DETA BEBER
EXPOSICIONS ACTUACIONS TEATRE DJS.
DE DIAMARTS A DISSABTE A PARTIR DE LES 19H.
VINS, CAVES, I LICORS, TAPES, VI DE BOTA, DUMENJES, VERMUTS MUSICALS
C. BLESÀ 36 POBLE SEC TELE 934 413 709

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

C.C.LA FÀBRICA

oberta tots els dies

menges
concerts
exposicions...

Carretera de Juià nº 46
CELDRÀ (Gironés)
lafabrica@girona.com
972 493 060

Laciutatinvisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

G/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Telef. 93-298 99 47
laciutatinvisible@yahoo.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

La Vanguardia

Vaga als Tallers

Els treballadors dels tallers d'impressió de *La Vanguardia* (aproximadament 200 persones) van protagonitzar una vaga de tres dies, des de les 7 del matí de dijous passat fins a la mateixa hora del dissabte. Tot i que el diari es va seguir editant durant aquests dies, els seus lectors sí que van poder apreciar una disminució en el tamany del paper (habitualment de tipus 'tabloide') així com l'absència d'algunes firmes de periodistes que van secundar la vaga dels treballadors.

El conflicte laboral entre treballadors dels tallers i l'empresa editora del diari no ve de nou. Ja fa més d'un any que *La Vanguardia* va plantejar la segregació del seu taller d'impressió (propietat del mateix Grup Godó sota el nom de La Vanguardia Ediciones, S.L.S.U.) del rotatiu. Fins ara, a tallers comparteixen un conveni professional col·lectiu amb els treballadors de redacció i administració. Però amb la "subcontractació" de la impressió del diari que planteja l'empresa, els treballadors s'haurien d'acollir al conveni d'Arts Gràfiques, cosa que comporta unes condicions laborals substancialment inferiors a les actuals.

Val a dir que els salaris actuals d'aquests treballadors superen amb escreix els de qualsevol altre taller d'impressió de diaris espanyols, una situació privilegiada deguda al fet excepcional que el taller és part-propietat de la empresa editora. No obstant, això no és responsabilitat dels treballadors sinó de la pròpia empresa, que hauria d'assumir aquesta circumstància i oferir solucions justes pels treballadors.

La nova empresa que ha de gestionar l'impressió del diari s'anomena Cre-a i és també propietat del grup Godó, però ja no de *La Vanguardia* —malgrat sembli una paradoxa. Els treballadors han denunciat la intenció d'aquesta empresa de contractar personal barat, i per tant de desfer-se del personal actual que no acceptaria les noves condicions.

"30 minuts" i el reportatge sobre l'11-S: periodisme de víctimes

El programa "30 minuts", un clàssic de la informació setmanal a Televisió de Catalunya, va emetre el darrer diumenge 10 de setembre un reportatge sobre els fets de l'11-S del 2001. Altres reportatges sobre el tema s'han centrat en les conseqüències de l'atac pel que fa a les relacions internacionals posteriors dels EUA. També n'hi ha hagut —menys— que han explicat les diverses teories que circulen respecte l'autoria i la finalitat dels atacs, assumpte sobre el qual encara existeixen dubtes raonables. Però en aquest cas, l'equip de "30 minuts" es va decantar per narrar el drama humà de l'afer. Després de cinc anys de la històrica desaparició de les Torres Bessones, supervivents i familiars de víctimes mortals han

accedit a donar el seu testimoni per un reportatge que era bàsicament això: una successió de testimonis que descriuen minuciosament les escenes de pànic i desolació, durant i després de l'impacte dels avions a les dues torres.

Enrere queden els reportatges d'investigació que han creat una audiència crítica de seguidors d'aquest informatiu setmanal. El "periodisme de víctimes" —aquest reportatge n'és un bon exemple— és la narració acrítica del dolor aliè sense més objectiu que el d'apel·lar a les emocions de l'espectador. Així, sense raonaments ni explicacions que li donin un sentit, el document tendeix al groguisme exhibicionista, desconcertant a l'audiència clàssica —i fidel— del "30 minuts".

Publicada una falsa entrevista a Hezbol·là

Una entrevista amb el líder d'Hezbol·là, Sayeed Hassan Nasrallah, publicada el dia 12 d'agost al diari socialista turc *Evrensel*, ha estat qualificada per la mateixa organització libanesa de falsa. Suposadament l'entrevista s'hauria produït a Beirut entre el líder de Hezbol·là i els periodistes turcs Mutlu Sahin i Roza Cigdem Erdogannum. No obstant, després de ser publicada a Turquia i posteriorment traduïda a diversos idiomes i publicada a algun país europeu i sudamericà, el responsable de premsa de l'organització va emetre un comunicat en el qual negava categòricament que aquesta trobada s'hagués produït mai. Hezbol·là, en un primer paràgraf contundent, amenaça els responsables de "l'engany" —i als mitjans que l'hagin publicat— d'emprendre accions legals al respecte: "El nostre secretari general no ha donat cap entrevista a cap periodista turc (...) Davant d'aquesta entrevista imaginària, que fa mal al periodisme, la seva credibilitat i objectivitat, Hezbol·là es reserva el dret d'exercir accions legals contra els mitjans que l'han publicada". En conseqüència, i de materialitzar-se aquesta amenaça, alguns mitjans alternatius on s'ha publicat l'entrevista —no ha trascendit en els grans mitjans de comunicació— podrien ser objectius (jurídicament) de l'organització només pel fet de no haver-se preocupat de contrastar la veracitat d'allò que difonien.

'La Vanguardia' fa publicitat encoberta de Caprabo

Dimecres 6 de setembre el diari *La Vanguardia* publicava a les pàgines salmó de la secció "Vivir" un curiós article titulat "Supers de nueva generación". Per què "curiós"? Doncs senzillament perquè llegint-lo hom podia descobrir que no es tractava exactament d'un article periodístic sinó més aviat de publicitat encoberta d'una de les grans cadenes de distribució alimentària de Catalunya, Caprabo.

Que el *lead* o entradeta és a la premsa el que els anuncis breus són a la publicitat és quelcom que la periodista responsable de l'article es va prendre al peu de la lletra, fins al punt de fer passar una disciplina per l'altra; heus aquí l'entradeta en qüestió: "Arribar, veure i comprar. Amb l'objectiu de facilitar la compra al client, cada vegada

més absorbit pel ritme frenètic de la vida moderna, l'empresa Caprabo ha fet una reforma integral del seu supermercat d'Illa Diagonal." I a això seguien un reguitzell de detallades virtuts del "nou Caprabo" i de motius de pes per anar-hi a comprar. Aquest és el to amb el que es desenvolupen els cinc paràgrafs d'un article que té com a única font d'informació el director del model comercial de l'empresa i la mateixa periodista, a la qual Caprabo es devia encarregar de preparar una visita ben satisfactòria... Fer passar aquest tipus d'articles pseudopublicitaris per informació desinteressada no és una pràctica nova als mitjans de comunicació, i tanmateix sovint ens descobrim llegint-los en clau periodística.

L'altra informació

'440' (litres sota el nivell del bar)

Sí sí, "440 litres sota el nivell del bar". Aquest és el desconcertant nom d'una publicació olotina, darrera del qual hi ha l'associació L'Au Cal·ligràfica. Un "fanzine cultural i llicencios" de periodicitat mensual que sorprèn per la seva originalitat i el seu caràcter eclèctic, però sense renunciar a la qualitat en el treball d'edició gràfica en la seva presentació.

De fet, la principal virtut d'aquest fanzine és que entra pels ulls, al marge del contingut. Amb una extensió de no més de deu pàgines a tamany tabloide, la revista s'edita a tot color. Això, sumat a una maquetació espaiosa converteix 440 en una publicació amena que es llegeix de dalt a baix en poc temps. Pel que fa al contingut, com ja s'ha dit és eclèctic. Hi ha espai per l'humor, l'entrevista a un personatge popular, articles d'opinió, autocrítica cínica i descarnada i fins i tot un "diccionari políticament incorrecte" en clau d'humor.

Freqüències de mitjans lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

monverd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics
c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Teléfono: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamiloasetas
kamiloasetas@nodo50.org

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

ECOLOGISTES
Catalunya
en acció
Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Espais emergents

Ateneu Popular Octubre, 10 anys de lluita des del barri del Poblenou de Barcelona

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

Al barri del Poblenou de Barcelona, hi ha un espai que continua creixent tot i que el mes que ve farà el desè aniversari. Es tracta de l'Ateneu Popular Octubre, situat al número 23 del carrer Badajoz. L'utilitzen com a espai de reunió l'Assemblea de Joves del Poblenou, el

És un dels col·lectius involucrats amb la Coordinadora Contra el 22@

col·lectiu independentista Endavant, la Coordinadora Contra el 22@ i el grup de lluita antipatriarcal Fàbrica Roja. A part però, s'hi fan tertúlies, sopars populars, festes, i tota mena d'actes. Es gestiona a partir d'una assemblea setmanal en què hi pot assistir qualsevol de la quarantena de socis que formen part de l'Ateneu. A part, també es fa una reunió general anual per decidir les línies mestres i l'orientació de l'Ateneu Popular Octubre.

Ateneu Popular Octubre al barri de Poblenou a Barcelona

Aquesta setmana però. L'Ateneu es veu immers enmig de la Festa Major del Poblenou, que van començar el divendres 8 de setembre, s'han d'acabar el dissabte 16 i es fan amb el lema "No ens

aturaran!". De fet, és un dels col·lectius que l'organitzen. Divenres es fan dos concerts: un, de *Filibusters*, a les sis de la tarda a la Rambla del Poblenou; i un altre on hi toquen, *Nan Roig*, *Koyaanis-*

qatsy i *Roig*, que es fa a les deu a l'Espai Jove (Carrer Ramon Turró amb el carrer Llacuna). Dissabte, l'últim dia de festes, també a partir de les deu i a l'Espai Jove, toquen *La Kermés*, *Mauresca Fracas Dub* i *Xeriff Sound System*. Quan s'acabin les festes, els responsables de l'Ateneu començaran a preparar els actes de celebració del desè aniversari, que començaran l'octubre i és previst que durin tot l'any.

El primer local de l'Ateneu es va enderrocar a causa de les obres del 22@

L'Ateneu es relaciona amb altres col·lectius del barri a través de la Coordinadora d'Entitats del Poblenou, però també dins la Coordinadora Contra el 22@ i és que és un dels col·lectius més involucrats en la lluita contra la destrucció del barri que comporta la construcció del districte tecnològic ideat per l'Ajuntament de Barcelona. De fet, el primer local de l'Ateneu, que era al carrer Pere Quart, es va acabar enderrocant el 1998 en les obres de construcció del Districte 22@. Tot i que l'Ateneu

va acabar trobant un nou espai, el contracte de lloguer que es va afirmar s'acabarà aviat i els seus responsables ja busquen un local nou i amb més lloc per continuar treballant al barri.

L'Ateneu Popular Octubre va néixer com a seu del col·lectiu Orgull Bolxevic el 1996, una organització política independentista i comunista creada el 1995 que tenia com un dels principals objectius fer veure al moviment independentista i als col·lectius d'esquerres rupturistes que la revolució social i la independència havien d'anar junts, i que calia lluitar per tots dos objectius sense deixar-ne cap de banda. Amb l'inici del Procés de Vinaròs, Orgull Bolxevic va considerar que ja havia assolit bona part de la seva tasca i es va autodissoldre per facilitar la unitat de l'Esquerra Independentista. L'Ateneu Popular Octubre però, va continuar en marxa i es va obrir a d'altres persones i col·lectius que són qui, finalment, el gestionen avui en dia. De fet, el 2002 es va afegir al projecte de l'Ateneu l'Assemblea de Joves del Poblenou quan es va quedar sense local a causa del desallotjament del Casal Social Ocupat Icària. Això ha fet que la manera de funcionar d'aquest espai canviï durant els seus deu anys d'història i que ara sigui força semblant a la d'altres casals independentistes. ☺

Ateneu Popular Octubre
C/Badajoz, 23
www.poblenou.org

Si col·laboreu o formeu part d'algun espai emergent (casal, ateneu, casa okupada...) i voleu que surti en aquesta secció, envieu un correu electrònic a:

espais@setmanaridirecta.info

Espais a la xarxa

La pàgina de la Institució Altempordanesa per la Defensa i Estudi de la Natura es renova www.iaeden.org

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

Notícies sobre la defensa del territori, informació sobre actes i jornades, fotografies de la natura i la fauna de l'Alt Empordà, anàlisis i articles sobre la situació dels espais naturals de la comarca, ressenyes sobre pel·lícules compromeses... Aquestes són alguns dels apartats que es poden descobrir a la web de la Institució Altempordanesa per a la Defensa i

Estudi de la Natura (IAEDEN), que tot just es va renovar l'11 de setembre. A més però, també s'hi pot llegir la versió digital del butlletí que el col·lectiu edita en paper.

Es va fundar el 1980

La IAEDEN és una de les entitats ecologistes més antigues de Catalunya i es va fundar el 1980. Amb les seves iniciatives, ha aconseguit la protecció d'espais com l'Albera, el Cap de Creus o els Aiguamolls de l'Empordà.

Avui en dia, dona suport a la plataforma Salvem l'Empordà. Qui estigui interessat en conèixer més la IAEDEN, pot llegir què fan i quins són els grups de treball a través dels quals s'estructura. N'hi ha nou, que tracten des d'espais naturals concrets (Estanyols de Mas Margall, la Muga) a aspectes més generals (energia, defensa del patrimoni natural) passant per grups més relacionats amb la difusió de la seva tasca (esplai, activitats, accions, butlletí...).

Campanya digital per salvar el convent del Roser de Lleida www.atzavara.net/salvemelroser

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

L'antic convent del Roser és un edifici històric de Lleida on, el 1707, centenars de civils i soldats van ser assassinats per les tropes borbòniques de Felip V. L'antic convent s'ha dedicat, des de fa molts anys, a la formació de la ciutadania de Lleida, ja sigui allotjant-hi una escola, un museu o una facultat.

Ara però, l'Ajuntament de Lleida el vol convertir en un Para-

dor Nacional de Turismo de l'empresa *Paradores Nacionales SA*. Moltes entitats de la ciutat consideren que això seria convertir un espai, que és de tothom, de la ciutat, en un servei dedicat als interessos econòmics d'una minoria. És per això que s'hi oposen a través d'una campanya que inclou la web *Salvem el Roser, no al paradur*, on podeu trobar d'informació sobre l'edifici i les activitats que es fan per salvar-lo, a més de la contraproposta que han fet mitja dotzena d'entitats a l'Ajuntament.

Què es cou

Llites veïnals per aturar una nova 'balearització' a Mallorca

Guillem Colom

/guillemcolom20@hotmail.com/

Fa un parell de setmanes, arreu dels incidents ocorreguts a la Real, un regidor d'esquerres de l'Ajuntament de Palma va dir que aquesta era la legislatura en que s'havien constituït més plataformes que lluitaven per la defensa del territori. Malauradament, aquesta persona estava encertant: el PP va entrar al Govern regional devers el mes d'abril de 2003, i menys d'un any després ja s'havien creat al voltant de nou plataformes dedicades a intentar aturar la febre especulativa que assola l'illa de Mallorca. D'aquesta manera, la dreta s'havia llevat aquella màscara populista que portava als anys 90 i es dedicava a defensar els interessos dels promotors i immobiliàries. En definitiva, res de nou als Països Catalans.

La dreta s'havia llevat la màscara populista que portava als anys 90 i es dedicava a defensar els promotors

Algunes d'aquestes plataformes van més enllà i critiquen el model de desenvolupament actual, de forma que el discurs anticapitalista arriba a més sectors socials; així, defensant-se de la construcció de noves estructures viàries, trobam des de la Plataforma contra el 2n Cinturó a Son Sardina fins a la lluitadora Plataforma Autovia No, que va patir fortes multes per haver fet una asseguda a l'Ajuntament de Costitx impedint la sortida dels polítics locals que acabaven de votar a favor de la nova autopista. Finalment aquests dos projectes estan al calaix del PP, esperant que apareixin temps millors per realitzar-los. Tot i així, cada una de les persones multades hagué de pagar 300 euros per l'acció pacífica. Un altre tipus de plataformes van aparèixer als pobles costaners, ja sigui per defensar la fesomia actual del Port de Portocolom davant la seva propera ampliació o per criticar el model de desenvolupament del poble de Sòller. Aquest poble, paradigma del turisme de qualitat, veu com cada vegada està creixent més aviat i sense cap tipus de planificació. Per això, la Plataforma Sòller on ets? fa una crítica integral al model de creixement aplicat per la batllia, en mans de PP.

Voltants de la Real, lloc on es construirà l'hospital

Unió de les lluites entre les plataformes i els moviments socials

Una altra característica d'aquestes plataformes ha estat la seva forta relació amb els diferents moviments socials, destacant els casos de Salvem la Real i Parc de les Vies. Els primers defensen la darrera zona rural de Ciutat de Mallorca, on el PP vol construir el nou hospital de referència a les Illes. A més, aquí s'hi troba el Monestir de la Real, històric lloc a on Ramon Llull va escriure part de la seva obra. El projecte està plagat de mentides, irregularitats i il·legalitats que han arribat a

El model de creixement està completament subordinat als interessos econòmics

retardar l'inici de les obres més de sis mesos. Ara, encara, els Tribunals tenen diverses denúncies de la Plataforma que esperen resolució. Mentrestant, el PP diu que és impossible canviar la ubicació de l'hospital; segurament hi influeix

el fet que, uns mesos abans d'aprovar-se aquest nou projecte, algunes promotores relacionades amb els seus consellers comprassin terrenys als voltants de la zona. Quan varen ser adquirides eren zones rurals amb poc valor, però ara un grapat d'immobiliàries posseeixen els terrenys, que ja han estat requalificats. Així, aquesta Plataforma ha estat una de les més combatives i ha tengut una especial relació amb Maulets, grup que ha organitzat xerrades i passis de vídeos al Monestir, han fet murals, pintades i altres accions, a més d'acudir a totes les convocatòries de la Plataforma. Aquest darrer Sant Bernat, la resistència popular va aconseguir aturar la romeria impulsada per l'Ajuntament, que no té cap arrelament i l'únic que pretén és desactivar una associació de veïnes combativa.

L'altre Plataforma amb fort teixit social ha estat la del Parc de les Vies, que reclama una zona verda al centre de Ciutat, a on la batllia Cirer pretén fer quatre carrils de sortida a l'autopista. Aquest cas ens demostra que el model de creixement està completament subordinat als interessos econòmics, ja que aquest parc era una promesa del programa electoral del PP. L'assemblea del Casal Okupat Les Vies va tenir un destacat paper dins aquesta lluita, ja que es trobava al mateix barri. Aquesta Plataforma va realitzar la manifestació més gran que s'ha fet per un tema que només afecti a Palma: 3.000 persones van dir

que damunt les soterrades vies del tren volien un gran parc i no una autopista interurbana, com bé ho va definir Maulets a unes ferratines de denúncia.

Pobles sense vida, pobles dormitori

Finalment, ens trobam el cas de les vivendes de Mandrava, denunciades pels partits d'esquerres de l'Ajuntament d'Inca i per Maulets. Aquest cas, que pareix una petita

El fet és que s'han construït uns habitatges il·legals i per rentar-se la cara els han transformat en Vivendes de Protecció Oficial

irregularitat del propi ajuntament, és una mostra més de la unió entre els polítics i les immobiliàries. En principi, ens trobam amb la construcció de 77 VPO (vivendes de protecció oficial) a una zona qualificada com a verda i requalificada il·legalment pel PP. Demanat sobre el tema, el batlle va respondre amb un lacònic "ho tornaria a fer". El fet és que s'han construït uns habitatges il·legals i per rentar-se la cara els han transformat en VPO. El problema és el que amaga aquest projecte que, com denuncia un membre de Maulets, "suposarà el creixement desmesurat del poble a la zona nord, passant de 28.000 habitants a 61.000. Per això, s'ha projectat un nou tram d'autovia que suposarà la pèrdua del caràcter propi del poble i la destrucció de la base de la economia: el petit comerç". En realitat, aquest projecte és un més d'aquells que es presenten com una oportunitat pel poble, però que al darrer amaguen grans beneficis econòmics pels de sempre. ☺

Més informació:

**A la web de la campanya unitària
SALVEM MALLORCA**

www.salvemmallorca.org

Reflexionar sobre el tractament mediàtic de la immigració

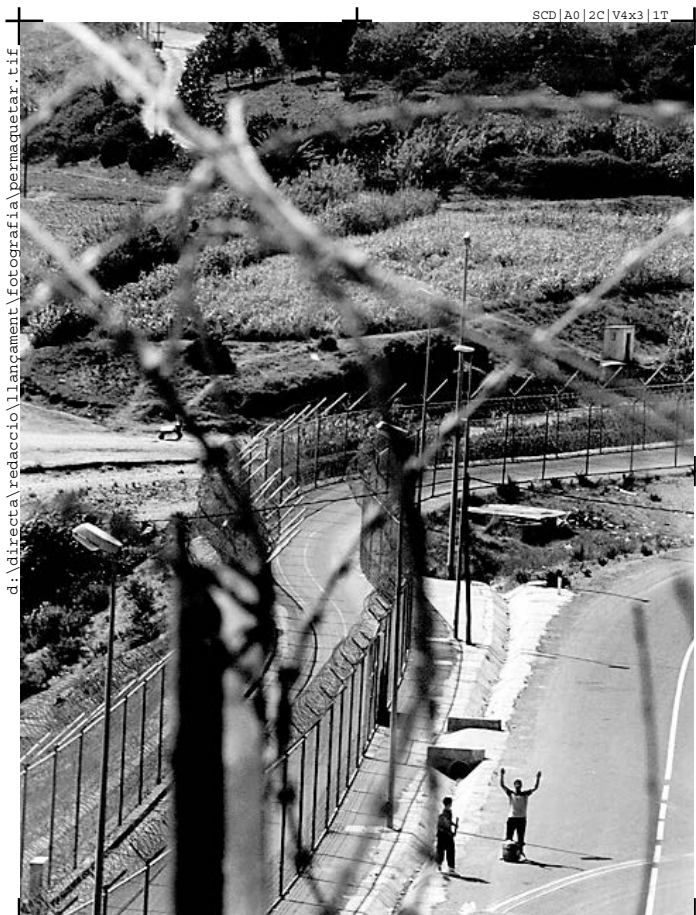
✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Les arribades de paste-
res d'immigrants a les
costes canàries són una
constant als mitjans de
comunicació. Una "sobredimen-
sió mediàtica" que, d'alguna ma-
nera, crea un cert estat d'alarma
entre alguns sectors de la pobla-
ció. A la premsa, cadenes de tele-
visió i emissores de ràdio es parla
d'"allaus" d'immigrants subsaha-
rians i de "desbordament" de les
institucions canàries.

**L'Associació
vol trencar
tòpics i
esterotips
creats sobre
la immigració**

Aquesta "alarma" creada ha
portat el Govern espanyol a en-
durir les polítiques d'immigració.
Es destinen més esforços per
detenir els immigrants quan en-
tren a territori espanyol, i per difi-
cultar l'entrada amb el reforça-
ment de tanques de seguretat,
militarització de les fronteres i
augment de radars. Una part de
l'immigració subsahariana és se-
negalesa, i per aquest motiu, el
Govern espanyol ha reforçat els
mitjans aeris al país d'origen i la
comissió conjunta que s'encarrega
d'identificar els immigrants per a
la seva repatriació.

Vista de la valla de Ceuta

L'Associació Catalana de Re-
sidents Senegalesos ha organit-
zat una jornada gratuïta de refle-
xió sobre immigració i mitjans de
comunicació, el proper 16 de
setembre. Un dels membres de
l'Associació assegura que no tan-
sols el mitjans transmeten la
"sensació que arriben immi-
grants del sud", sinó que presen-
ten la immigració com un "pro-
blema" i parlen d'éssers humans
amb termes com "allau" i "inter-
ceptat". Aquestes maneres d'

"informar" —afegeix— generen
"por i despreci", i així les mesures
s'endureixen. La política de tan-
cament de fronteres genera l'a-
rriba en pasteres i l'alt risc que
això comporta, i alhora, l'aparí-
ció de màfies dedicades al trans-
port de persones.

► **L'enduriment de les mesures**
L'eliminació de les fronteres inter-
nes dins la Unió Europea va resul-
tar na exigència general de major
control fronterer, que es va tra-

duir en una onada d'expropia-
cions de terrenys per facilitar la
construcció de tanques de segu-
retat que separen Ceuta i Melilla
del Marroc. El 1998, amb el Partit
Popular al Govern espanyol, la
construcció de tanques finançada
en gran part per la Unió Europea,
va finalitzar. A partir de la tardor
de 2005 el govern socialista va
anunciar la instal·lació de tanques
reforçades per aturar l'entrada
d'immigrants subsaharians. Al
mateix temps, es va reforçar la
vigilància de les fronteres marí-
times espanyoles.

► **De l'anàlisi a l'experiència**
La Jornada de reflexió pretén ana-
litzar els resultats obtinguts d'un
projecte sobre el tractament
mediàtic de la immigració realit-
zat pel CAC (Consell Audiovisual
de Catalunya), arrel dels fets oco-
rreguts l'octubre de 2005, quan sis
immigrants van ser abatuts per la
policia marroquina quan volien
creuar les tanques que separen
Marroc de Melilla. Aquest estudi
va voler analitzar el tractament
de la immigració africana a les
diferents cadenes televisives.
Paral·lelament, i durant tot el dia,
es podrà visitar una exposició i
projecció de fotografies que no

han tingut presència als mitjans
de comunicació. La Jornada tam-
bé reflectirà les experiències per-
sonals amb una taula rodona, on
persones arribades en pasteres
explicaran les seves vivències.
L'organització, amb aquest tipus
d'activitats, vol expressar una
voluntat de "trencar tòpics i este-
rotips" creats sobre la immigració.

L'Associació es va crear a par-
tir del primer grup de senegalesos
que va arribar a Catalunya amb el
desig de "defensar els seus inter-
essos en una societat que gene-
rava barreres". Tot i així, actual-
ment està oberta a tothom,
independentment d'origen o cul-
tura, amb la intenció de lluitar
contra "tota forma de discrimina-
ció" i afavorir la "solidaritat" i la
"convivència entre la "societat
autòctona i les persones immigra-
des". L'Associació Catalana de
Residents Senegalesos discrepa
de la política d'immigració del
Govern espanyol i reivindica el
"paper actiu dels immigrants". Des
de les institucions i el mitjans de
comunicació continuen presen-
tant les persones immigrants com
a "objectes" i no com a "subjec-
tes", i no se'ls reconeix el "dret a
participar" que es reivindica des
de l'Associació. ☎

Per contactar:

JORNADA DE REFLEXIÓ SOBRE IMMIGRACIÓ I MITJANS DE COMUNICACIÓ
Convent de Sant Agustí: C/Comerç 36, 08003 Barcelona
Organitza: L'Associació Catalana de Residents Senegalesos

Inscripcions: 616 204 463 ó
associacionsenegal@yahoo.es

A Tarragona, també Barraques!

✉ Masovers de pobleui.org

/elcamp@setmanaridirecta.info/

Són moltes les pobla-
cions dels Països Cata-
lans on actualment i
coincidint amb les fes-
tes majors s'organitzen unes barra-
ques, és a dir, un espai on els
col·lectius promotors munten una
barra i durant la nit s'hi realitzen
concerts de tot tipus allargant-la
al màxim sempre dins les possibili-
tats particulars. Tarragona és una
de les últimes poblacions on els
seus conciutadans i conciutadanes
podran disfrutar d'aquest tipus
d'acte que ja s'ha convertit en un
clàssic de les millors festes majors.

Si bé fa dos anys diversos
col·lectius de la ciutat ja van inten-
tar iniciar una Festa Major Alterna-

**Col·lectius
d'àmbits ben
diferents
s'uneixen per
muntar les
primeres
barraques de
les festes de
Tarragona**

tiva que no va tenir continuïtat ara,
de nou, un grup més ampliat es
planteja iniciar aquesta tradició a
la capital del Tarragonès.

Ja fa uns mesos que es van
iniciar les tasques preparatòries i
finalment els propers 15 i 16 de
setembre les Barraques de Tarra-
gona veuran la llum. Això ha
estat possible gràcies a l'esforç
del recent inaugurat Casal Sageta
de Foc, la Coordinadora Tarrago-
na Patrimoni de la Pau, l'organit-
zació Endavant-OSAN, el sindi-
cat CGT, l'Assemblea de Joves de
Tarragona i els agrupaments
escoltes Alverna, Xaloc i Fent
Camí. És el primer cop que
col·lectius d'àmbits tan diferents
s'uneixen per realitzar un acte, el
que fa de Barraques, apart de la
festa, una experiència local que
pot permetre la creació de dinà-
miques conjuntes de treball que
es materialitzin en noves propos-
tes i campanyes.

De moment, les Barraques
comptaran amb dos dies de festa i
compromís. Aquestes arrancaran
el divendres 15 a les 11 h amb el
concert dels grups Cantautor
Sideral, Pachó Tafalla, Skatacrak,
Extracto de Lúpulo i Pirat's Sound
Sistema, tot i que, a les 8 del ves-
pre pels més festers s'obriran les

barraques per anar escalfant l'am-
bient. L'endemà, s'arrancarà més
aviat, en concret a les 5 de la tarda
amb jocs per la canalla i coca amb
xocolata. A les 8, com al dia an-
terior, també s'obriran les Barraques
i a les 11 h haurà música jamaicana
amb el col·lectiu de Tarragona
THC Reggae Sound. ☎

Per contactar:

Coordinadora de Barraques de Tarragona
c/ Trinquet Vell, 23, Tarragona

sagetadefoc@moviments.net

Lapsus
espectacles

Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social

www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
93.310.60.95

SMS TRÉVOL

SERVEIS MERCAT SOCIAL

Distribució i Venda de productes de Mercat Social
(Comerç just, agricultura ecològica, cooperatives...)
Telèfon: 934 988 070 Correu: sms@trevol.com

A FURULAR

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juantón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
BarXino
Maguilaz

afurular@autonomiadelspectacle.com
Tel: 93.443.01.90 Fax: 93.329.71.52

Catalunya

escopiu

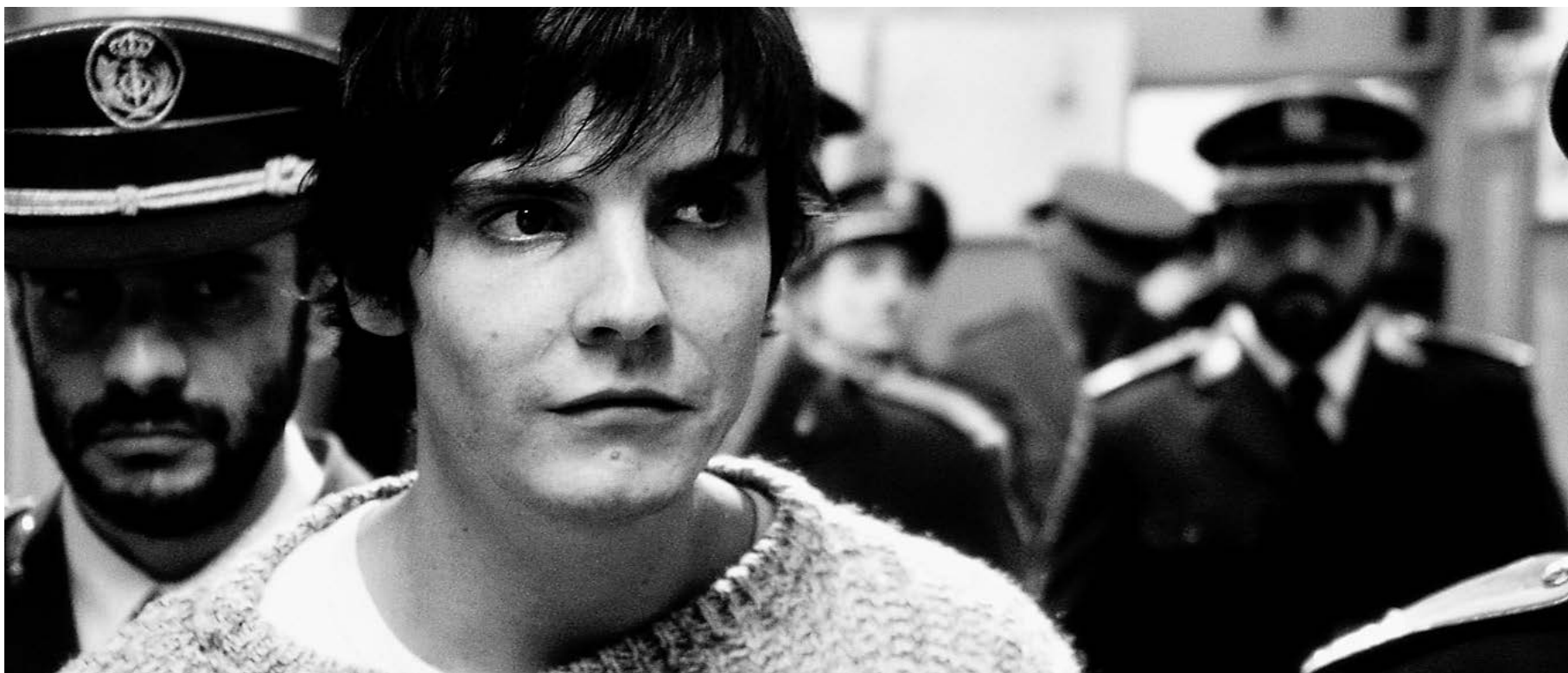
Núm. 78 Setembre '06
La publicació de la CGT de Catalunya

www.cgtcatalunya.cat
www.usuari.tinet.cat/cgt-cat

‘Salvador’, un negoci rodó

LA MULTINACIONAL MEDIAPRO VOL FER NEGOCI AMB LA VIDA D'EN PUIG ANTICH, UN LLUITADOR ANTICAPITALISTA

El 15 de setembre s'estrena el film de Mediapro dirigit per Manuel Huerga. Companys d'en Salvador Puig Antich i exmembres del MIL afirmen que es tracta d'una estafa que vol maquillar i tergiversar la història

Albert Martínez
/cultura@setmanaridirecta.info/

Amb les preestrenes a la població d'Ullà i a les sales de l'avinguda Icària de Barcelona es dona el toc d'inici a l'explotació comercial de "Salvador". Manuel Huerga va fer la presentació davant dels mitjans de comunicació en una roda de premsa el 12 de setembre a l'Hotel AC Diplomatic. A una sala de premsa ubicada enmig de grans luxes i frivolitats de classe alta se'ns parla d'un jove idealista que lluitava per un món més just. Per cert, que no hi eren tots els periodistes, ja que no es va fer cap convocatòria oberta. Manuel Huerga i Mediapro van escollir els mitjans informatius que hi assistirien. Tot i aquestes precaucions, els missatges i les informacions crítiques amb la productora i els gestors del film comencen a circular per la xarxa i desvetllen altres realitats que s'oculten al guió pensat amb ulls d'explotació comercial.

Exmembres del MIL (Movimiento Ibérico de Liberación), OLLA (Organització de Lluita Armada, segons va batejar la policia) i GARI (Grups Autònoms Revolucionaris Internacionalistes) han emès un comunicat de vuit punts davant d'unes projeccions que qualifiquen com a indignitat.

1. Que aquesta no és la història política d'en Salvador Puig Antich ni la dels seus companys de lluita, perquè amaga deliberadament la història de subversió revolucionària contra el capitalisme, sense la qual la vida i la mort d'en Salvador no tenen cap sentit.
2. Denunciem aquesta pel·lícula com un nou producte desinformatiu i falsificador de la realitat en la que Puig Antich és mitificat com un lluitador per les llibertats democràtiques, basada en la novel·la *Compte enrere*, de Francesc Escibano, on es barreja de manera intel·ligent l'art de la manipulació i tergiversació dels fets amb intencionades ocultacions i mentides.
3. Denunciem aquest film com un producte de ficció consumista, en la que la tràgica mort d'en Salvador Puig Antich s'aprofita per fer-ne un gran espectacle morbós, extremadament dramàtic, amb la finalitat de treure'n profitosos rèdits econòmics.

4. Denunciem la gran rellevància que se li donen a anècdotes intrascendents a fi de desfigurar i menystenir el caràcter anticapitalista i autònom del MIL, compartit amb la classe obrera catalana més combativa, la qual és ignorada olímpicament en el film.
5. Insistim en la denúncia de l'ocultació dels fets historicosocials i del moviment obrer d'on neix i es desenvolupa el MIL, així com de les seves aportacions revolucionàries, que obren pas entre d'altres a l'autogestió, l'assemblearisme, l'autoorganització, l'antiautoritarisme i l'antimilitantisme.
6. Denunciem el clar missatge reaccionari i de moral i valors dominants burgesos que respira el film, contradits a les idees i a la manera de sentir i viure d'en Salvador.
7. I denunciem de forma contundent que en aquest estadi intensiu de l'economia capitalista (creixement quantitatiu i qualitatiu sobre una base tècnica complexa i en

constant renovació), i essencialment en allò que respecta a la vida quotidiana dels ciutadans i assalariats és cada cop més dirigida i controlada pels diferents poders. En aquest sentit, el missatge que es desprèn de la pel·lícula té una clara intencionalitat política en el moment actual: impedir la radicalització dels moviments alternatius mitjançant una suposada deriva del MIL i la dramàtica mort d'en Salvador. L'enfrontament total al sistema no val la pena.

8. Per últim, denuncien també el silenci que mantenen els mitjans de comunicació i especialment l'esmentada pel·lícula sobre la situació de Jean Marc Roullan, exmembre del MIL i excompany de Puig Antich, empresonat encara a França, després d'haver complert condemna, amb qui ens solidaritzem i exigim la seva llibertat immediata, juntament amb els altres companys d'Action Directe.

Pim-Pam-Pum**Oriol Ripoll****Creador de
jocs.org**

Diuen que els videojocs estan acabant amb la manera tradicional de jugar, que impedeixen de relacionar-nos amb la gent. Creus que és així?

No. Els videojocs són una forma més de jugar, però estan lligats al que permeti la tecnologia. Per això, fins ara només coneixem un tipus de videojoc molt solitari o com a molt en xarxa. De totes formes tot apunta a que en els propers anys faran un salt cap a la interacció total dels participants. Acabaran sortint jocs, estic convençut, amb els que hem jugat tradicionalment... amb la diferència que els altres jugadors seran virtuals o estaran a l'altra punta del món. Parlem d'aquí cinc anys? **Quins haurien de ser els objectius bàsics de tot joc?**

Primer de tot gaudir perquè per jugar cal passar-ho bé. Després comunicar-se, ja sigui amb altres persones o amb l'entorn. I per últim superar reptes personals, fer-se una mica millor després de cada partida.

La relació social és un punt bàsic de tot joc?

Dels jocs socials sí, és clar. En un joc podem jugar amb o contra un altre. Partint d'aquesta dualitat podem trobar un munt de valors i conceptes associats que els educadors haurien de tenir en compte a l'hora d'usar el joc com a eina educativa. Però no podem oblidar que hi ha molts jocs per a una persona. Aquests jocs tenen una altra sèrie de valors i conceptes a treballar.

Com si es tractés d'un bon menú, cal que la nostra vida lúdi-

ca contingui una mica de cada tipus de joc.

El joc ha de ser necessàriament una cosa limitada a un públic infantil o juvenil?

Aquesta és una idea massa habitual. Els adults ja no juguem... o deixem els jocs, com a màxim, pels avis que juguen a cartes o al dòmino.

Cada edat té els seus jocs, el seu estil. I cada grup de jugadors també té la seva ludoteca particular (com el seu llenguatge). Ara, cadascú, cada grup ha de descobrir quins són aquests jocs. Per sort això només es pot aconseguir jugant!

Tu també ets creador de jocs, i impulsas el portal. Quins són els vostres objectius?

Tot va començar com una projec-

ció del que m'agradava (ara suposo que seria un blog). Amb el temps, els comentaris, les demandes dels visitants i els correus que rebo han fet que vagi buscant una mica de cada.

L'objectiu? Fer venir ganes de jugar!

Com està el panorama dels jocs en català?

Negre. No hi ha gaire cultura de joc, els consumidors no reclamem l'ús de la nostra llengua en els jocs, i el català queda de forma residual en joguines infantils per aprendre alguns conceptes...

No hi ha gaire editorials que s'atreveixin a editar les instruccions dels seus jocs en català... I cada cop els jocs s'editen des de més lluny, on la sensibilitat per la llengua no existeix perquè no es coneix.

Ja és aquí el TransMarikaBollo

↳ **Alfredo Mota**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Les sexualitats extraviades que habiten Barcelona estan d'enhorabona: del 14 al 16 de setembre el Festival TransMarikaBollo promet involucrar-les. Ja n'hi ha prou de de certàmens de cinema gai, lèsbic i trans que pretenen normalitzar realitats sexuals marginades a través del filtre comercial i la subvenció institucional. Una ciutat tan convulsa com aquesta es mereix un festival així.

El festival de Barcelona hereta la iniciativa del TransPédéGouine de Tolosa de Llenguadoc, ja en la segona edició, que va sorgir del buit que les marikes, trans i bollos sentien respecte a espais no comercials de producció i difusió de les seves cultures. La premissa en aquests festivals és "fes-ho tu mateixa". Si ja estàs fart que et representin des de l'heterosexualitat o des de l'euro

rosa i de ser assimilada com a marika blanca, musculada, jove i de classe mitjana, agafa la teva càmera i mostra't com et roti.

L'organització del festival ha optat per anomenar-se TransMarikaBollo i no Queer, tot i que les connexions amb les polítiques queer són infinites. Queer vol dir bollera, marika, truja, desviada, transsexual, escòria, puta...o qualsevol altre insult amb què la normalitat sexual s'oposa a tot allò que no cap en l'estretor de les seves costures. Totes aquestes minories sexuals es reapropien d'una paraula que era una injúria per autoanomenar-se i, per primer cop, les treballadores del sexe, els marikes, les bolleres, els/les transsexuals comencen a produir el saber sobre elles mateixes.

Autoanomenar-se queer és una opció de vida contra el patriarcat.

Grups de *chicanas*, de lesbianes negres, de lesbianes en cadira

de rodes, de gais negres o *chicanos*, de lesbianes sadomaso amb tot el moviment feminista al damunt, de transgènere que no volen passar pel protocol mèdic de reassignació sexual... L'espai queer és l'encreuament de totes les marginacions hagudes i per haver pel que fa a opció sexual, gènere i classe, promou un ventall d'aliances polítiques molt més àmplies que aquelles que es basen en la identitat gai o lesbiana.

Aquesta autorepresentació de la diversitat sexual més dissident i el desig de generar cultura no institucionalitzable animen el Festival TransMarikaBollo. L'organització es posiciona davant del model de ciutat promogut des de les autoritats: "Pensem i desitgem que el sol fet de produir i difondre cultura des de les nostres vides reals i en vistes a fer reals els nostres somnis és una bona manera de construir-nos i de refusar les seves imposicions"

Cop a cop per la llibertat

CONCURS COP A COP
UN CONCURS PER FER TREBALLAR EL CAP

www.focnou.org
concurscopacop@moviments.net

↳ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El concurs Cop a Cop és una iniciativa del portal independentista Foc Nou (<www.focnou.org>), una proposta informativa que en els seus primer mesos de funcionament ha superat les 14.000 visites. Davant de l'èxit de la iniciativa, els seus impulsors han volgut ampliar la participació al portal convocant un concurs per incentivar la imaginació i les aportacions culturals al moviment independentista.

El portal té els objectius "d'impulsar i potenciar la cultura

popular alternativa que representen les classes populars dels Països Catalans; i generar recursos per avançar en els nostres objectius com a moviment". En el marc d'aquests objectius han impulsat el concurs Cop a Cop.

El concurs Cop a Cop admet obres en tres modalitats: text (poesia i prosa), audiovisual i gràfica (fotografia i disseny). La data límit de lliurament no està tancada, però serà cap a finals d'any. "Durant aquests mesos, pretenem que obriu les vostres ments i aprofiteu la imaginació que tenim, també per aportar el vostre granet de sorra al moviment popular

independentista i socialista", expliquen des del portal.

Les obres per al concurs han de representar "l'art crític i alternatiu", han de tenir "continguts reivindicatius per i des de la nostra cultura" i es valorarà especialment els aspectes estètics i de disseny. S'admeten obres personals i col·lectives, i es pot participar en diferents modalitats sota el mateix nom.

Els premis, segons expliquen des del concurs Cop a Cop, "seran modestos en la mesura que els treballs que rebem siguin modestos". Es tracta de llibres, CD, samarrets i dessuadores del portal.

Karatekes de la rumba

La Troba Kung-Fú
www.latrobakungfu.net

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info/

La Troba Kung-Fú és el paradigma que avui en dia la rutina productiva de la indústria musical (treu un disc, fes promoció, presenta el disc, fes una gira, tancat a l'estudi, fes un altre disc... i així fins a l'infinit) està perdent sentit a marxes forçades. La recepta que ens proposa el nou invent de Joan Garriga (Dusminguet) té una de les seves principals virtuts en aquesta investigació de nous mecanismes de difusió musical: en aquest cas, internet, on la Troba ha anat penjant des de la passada primavera una cançó nova cada quinze dies, per que qui volgués la pogués descarregar i escoltar. En resultat han estat una bona colla de concerts arreu del país, quan el grup encara no té ni disc editat.

També han editat un butlletí (o Dub Fulletí, com ells l'anomenen) on expliquen tota la seva filosofia, una peculiar fusió entre els trobadors medievals i la filosofia oriental. Tampoc és que les

cançons de La Troba siguin una suma de Jordi de Sant Jordi i Bruce Lee, però alguna cosa hi ha de tot plegat: "El trobador és un conreador. El trobador roba, busca i troba. Ell cria. Com el pagès, que treballa la terra per obtenir-ne els fruits per a ell i per a molts altres (...) No són creadors. No són autors. Perquè els cantants canten i les cançons narren, i els tomàquets viatgen damunt el palmell de la mà des de la mata a la taula". Aquesta és la seva idea. I segueixen: "La cançó no té autor, viu del boca a boca i es canvia segons l'ocasió. (...) Fa un temps no hi havia aigua calenta a les cases i l'autor tornarà a deixar lliures les cançons". Que tremoli l'SGAE.

Però el millor de tot plegat és com sona l'invent. El que hem pogut sentir fins ara de La Troba Kung-Fú són onze cançons i un pròleg d'excepció: una versió rumbera de la peça tradicional "La cançó del lladre". "El que troba roba", diu Joan Garriga al presentar en directe les seves noves cançons. I tant si és robant com investigant o experimentant amb la rumba, ha fet una

fantàstica troballa. Un recital d'arts musicals -no pas marcial, com algú podria pensar a primer cop d'ull- que demostra que la fórmula que van explotar amb èxit els Dusminguet pot renovar-se i donar més de si. A la Troba s'hi han integrat amb naturalitat karatekes de la rumba com el guitarrista Muchacho (Sabor de Gràcia), el pianista cubà Muñeco (Amparanoia), Marià Roch (Jarabe de Palo, Los Sencillos) i altres cinturó negre, com el percussionista Rafalitu, de Paté de Ron, o el guitarrista Sicus Carbonell de Sabor de Gràcia, que apareixen només en alguns recitals assenyalats. La força gitana és el que aporta autenticitat al directe. Garriga i companyia tornen a demostrar que, si es treballa bé, la rumba catalana té una potencialitat enorme: per alguna cosa és la música més popular i autèntica que s'ha generat als Països Catalans, i al mateix temps la més mestissa, modelable i exportable.

"Al centre dels pobles les revetlles tornaran a durar tota la nit", pronostica La Troba Kung-Fú. I que no s'acabin!

Els boscos

TEATRE | DAVID MAMET | SALA BECKETT | BARCELONA | DEL 13 DE SETEMBRE AL 8 D'OCTUBRE

Dirigida per Julio Manrique i traduïda de l'anglès per Cristina Genebat —la protagonista femenina juntament amb Marc Rodríguez—, David Mamet, autor d'Els boscos, va escriure un drama poètic sobre l'homosexualitat que explora la dificultat de la relació home-dona; una tragèdia clàssica inspirada, no obstant tot plegat, en una substancial fe en la naturalesa humana.

Un home i una dona deixen la ciutat per passar un cap de setmana a la casa de vacances d'ell, enmig d'un bosc al costat

d'un llac. En Nick i la Ruth, en la serenitat del crepuscle, viuen l'inici d'un idil·li. Però la quietud inicial deixa lloc ben aviat a l'emergència d'antagonismes, de tensions, de pors: la fricció entre un desig desesperat de contacte i la dificultat de deixar-se anar acaba amb una explosió de violència física i psicològica, a través de la qual veiem la por, que tenim tots, de perdre'ns a nosaltres mateixos. Al final, sota la llum freda de l'albada, s'insinua una reconciliació, una treva no gens fàcil.

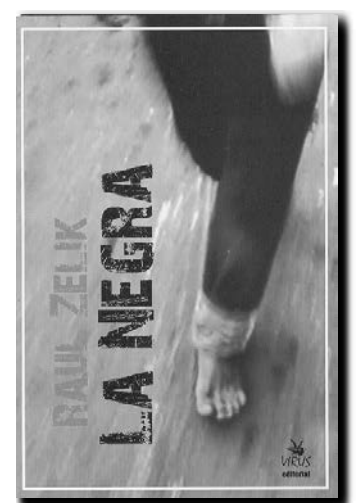
CINEMA

El viento que agita la cebada

DIRECTOR: KEN LOACH / GUIONISTA: PAUL LAVERTY /
ACTORS: CILLIAN MURPHY, PADRAIC DELANEY, LIAM CUNNINGHAM /
DURACIÓ: 126 MINUTS / ESTRENA: 15/09/2006

El director Ken Loach i el guionista Paul Laverty tornen a treballar junts en un llargmetratge on furguen en una altra ferida mal cicatrizada. Si a Terra i llibertat eren les tensions dins el bàndol republicà durant la Guerra Civil espanyola, ara toca el torn al conflicte irlandès en aquesta guardonada pel·lícula (Palma d'Or a Cannes 2006) que aborda els turbulents inicis de l'IRA durant els anys 20 del segle passat. El film narra l'història d'un jove, Damien, que deixa la carrera de metge per unir-se a la insurgència contra els britànics. La firma del tractat de pau que desbocarà en la independència de part d'Irlanda i l'inici d'una

guerra civil entre els mateixos irlandesos és l'escenari d'aquest drama bèl·lic que ha aixecat butllofes entre la dreta britànica, que veu davant dels seus propis ulls com s'enfonsa encara més el mite que l'imperi de sa majestat va ser poc més que una institució caritativa. Així mateix, a l'abordar les tensions entre faccions irlandeses —partidaris i contraris al tractat de pau—, deixa palesa la responsabilitat britànica en el desenvolupament d'aquesta fissura històrica. Un nou triomf segur dels autors de films com Pan y rosas, Mi nombre es Joe o Solo un beso, que no deixa de ser un alegat contra l'imperialisme vingui d'on vingui. R.P.

La Negra

LLIBRE | RAUL ZELIK | VIRUS EDITORIAL |
BARCELONA | JUNY 2006 | 287 P.

Amb un estil que beu del realisme màgic de García Márquez i del neopolar de Paco Ignacio Taibo II, La Negra —que rep el sobrenom de la protagonista femenina— narra una història amb la refinaria de Barrancabermeja com a principal escenari: una multinacional britànica proposa al govern colombià invertir en la citada refinaria, al temps que un grup guerriller prepara un cop definitiu que representarà el sacseig que necessita el país per a sortir de l'ensopiment polític en que es troba.

Pel mig, una parella de missioners nord-americans segrestats, l'ocupació de terres pels pagesos, una vaga armada i les represàlies d'un grup de paramilitars, aniran donant un punt humà tots aquests herois plens de contradiccions, dubtes i il·lusions.

Raul Zelik és un autor alemany considerat com una jove promesa de la literatura (la seva darrera novel·la va ser seleccionada com una de les vint millors novel·les en alemany del 2005) i que ja ha publicat un llibre d'assaig amb l'editorial Virus el 2004, Venezuela más allá de Chávez. Montse Carmona

ARTesania a les presons franquistes

LLIBRE | EDICIONS EL MOIXET DEMAGOG |
PALMA | JUNY 2006 | 102 P

Recull de les obres de l'exposició realitzada per Iniciativa Ciutadana per Pollença durant el mes d'abril amb motiu del 75è aniversari de la proclamació de la República, que testimonien el pas per les presons i camps de concentració de la Mallorca de 1936. Són dibuixos, documents, fotografies i objectes d'artesanía, en molts casos inèdits.

Pere Canaves i Pepe Garcia són els coordinadors que ha fet la selecció d'obres —tasca que ha

significat anys de recopilació— i que va de les caricatures de José López Bermejo, a les cartes a familiars dels presos, passant per objectes diversos com caixes de fusta, eines, cinturons de ràfia... Part d'aquesta material estava en mans de les famílies així que la recerca de més obres podria continuar.

Memòria col·lectiva com a homenatge a tota la gent que va deixar alguna cosa més que anys de vida —o la vida mateixa— a les presons. M. C.

Les festes alternatives s'estenen pel territori. Després de Poble Nou, ara és el torn de les de Santa Tecla de Tarragona, on el teixit associatiu i social de l'antiga Tarraco hi organitzarà activitats el 15 i 16 de setembre. Segons expliquen, es tracta de crear un espai integrat pels col·lectius socials i culturals de la ciutat per tal d'enaltir una cultura més popular, allunyada de l'oci mercantilista de les grans discoteques i els macroconcerts. Situades al Passeig de les Palmeres, oferiran concerts i activitats infantils que detallem a la graella

Aquest dissabte la Institució Altempordanesa d'Estudis Naturals (IAEDEN) organitza una jornada sobre ecologia del foc. L'objectiu de la jornada és donar conceptes i eines bàsiques per entendre la complexitat de la gestió i els efectes dels incendis forestals. Avui i al nostre país, ja s'utilitza el foc com a eina de gestió forestal i prevenció d'incendis des de fa temps. La jornada anirà a càrrec de la biòloga Sandra Saura Mas que treballa al Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals (CREAF). La sessió del matí serà més teòrica, amb dinàmiques, debats i breus exposicions. Per la tarda es recorreran diferents zones del Massís del Montgrí afectades per incendis.

Les inscripcions es fan al: 972 670 531 o bé enviant un correu a iaeden@sinix.net Preu: gratuït pels socis i 5 euros pels no socis.

Per a +info:
www.iaeden.org

**A la pàgina web del
Taller Contra la Violència
Immobiliària i Urbanística
BCN Viu hi podeu descarregar en
arxiu PDF el llibre El cielo está
enladrillado. Editat per Bellaterra,
recull documentació sobre el que els
mitjans de comunicació van denomi-
nar mobbing immobiliari, que ells
han rebatejat com a "violència
immobiliària i urbanística".**

**HO TROBAREU A:
WWW.BCNVIU.ORG.**

Arts visuals

DIMECRES
13

Casa Elizalde | c/ València, 302 | Barcelona

Exposició "Salut en conflicte", organitzada per Creu Roja Catalunya. Mostra quins efectes tenen els conflictes armats sobre la salut de la població i destaca la importància del dret internacional humanitari per a prevenir-los.

Museu de la Noguera | Plaça dels Comtes d'Urgell, 5 | Balaguer

Mostra d'imatges "Temps de revolta", recull dels actes de celebració de la República a Balaguer, juntament amb instantànies de la Guerra Civil a la ciutat.

DIJOUS
14

18:30 - 20:30 - 22:30 h | Cinema Truffaut | c/ Portal Nou, 7 | Girona

Passi d'Una historia de Brooklyn (V.O.). Preu: 4 euros. Telf.: 972 225 044.

DISSABTE
16

17:30 h | Hangar | Passatge del Marquès de Santa Isabel, 40 | Barcelona

Festival TransMarikaBollo

Divulgació

DIJOUS
14

21 h | Espai Jove | c/ Ramon Turró - Llacuna | Barcelona

Concurs de truites

A les 22 h Bidó Teatre presenta *Paraules compromeses de dona*.

DIVENDRES
15

19:30h | KOP-Alta Tensió | Plaça 19 de juliol - Dr. Soler, 36 | El Prat de Llobregat

Situació actual del projecte del pantà d'Itoiz a càrrec d'un membre del col·lectiu Solidarios con Itoiz, Itoiz ekin elkaitasuna-Pantanori Ez!

DISSABTE
16

19 h | Sala d'actes de l'Ajuntament | Plaça de la Vila, 1 | Tornabous

Xerrada sobre Salvador Seguí, *el Noi del Sucre*, amb l'historiador Emili Cortaviarte. Organitza: Jovent de Tornabous i col·lectiu A les trinxeres.

DIMARTS
19

20 h | Arxiu Municipal | Plaça del Castell | Reus

Presentació del llibre *Foc en dansa: els balls de diables tradicionals del Penedès i el Camp de Tarragona*, editat per l'Ajuntament de l'Arboç, l'Esbart Català de Dansaires i Carrutxa, a càrrec del seu autor Ramon Vallverdú Albornà.

DIMECRES
20

20 h | CCOO | Via Laietana, 16, sales 11, 12 i 13, 1a planta | Barcelona

Xerrada "Palestina i Liban Solidaritat!", a càrrec de Jamal Lababidi, president de la Comunitat Palestina a Catalunya i Balears; Ghassan Saliba, membre de l'Associació Catalunya-Liban.

Arts escèniques

DIJOUS
14

18 h | Biblioteca Jaume Fuster | Plaça Lesseps | Barcelona

Esther Freixa llegeix textos de Pablo Neruda, Julio Cortázar i Luisa Valenzuela. Acte inclòs al Festival Ulls 2006. Entrada lliure.

DISSABTE
16

19 h | Biblioteca Jaume Fuster | Plaça Lesseps | Barcelona

Obra *Hola, yo soy un hombre* de Verónica Pallini i Marc Roig. Festival Ulls 2006 de Teatre Llatinoamericà a Catalunya. Gratuït.

23 h | Cafè-Teatre Llantiol | c/ Riereta, 7 | Barcelona

Espectacle *Altres contes* amb la companyia Invasió subtil. Preu: 6 euros.

Música

DIVENDRES
15

21 h | Plaça de les Masies | Barcelona

Concerts dels cantautors Cesc Freixas, Rambla amunt, rambla avall, El sobrin del diable. Festes del barri d'Horta.

21 h | Sala Salamandra | Avda. Carrilet, 301 | Hospitalet

Actuació Des+karad@s + Draps bruts + Heydi pank. Preu: 6 euros.

22:30 h | Bar La Palma | c/ Ample - Passeig Mata | Reus

Concert del grup La Volé e d'Castors (folk celta) del Quebec i Darga (reggae-gnawa) del Marroc dins la sisena edició del festival **ArReus'06**. Gratuït.

DISSABTE
9

23 h | Passeig de les Palmeres | Tarragona

Concert de Skatacrak, Extracto de Lúpulo i Pirat's Sound Sistema. Amb batucada i circ entre actuacions. Activitat de les Festes Alternatives de Santa Tecla.

DISSABTE
9

00 h | Londer Bar | c/ Nou de la Rambla, 34 | Barcelona

Concert de Che Sudaka. Gratuït.

SORTIM DE CASA

DIVENDRES 15

18 h

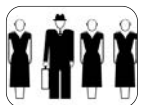
**Rambla Poblenou - c/ Ramon Turró
Barcelona**

Actuació de Filibusters

(música tradicional des del Penedès)

Danses populars per a petits i grans.

I a les 20 h bastoners.

DISSABTE 16

17 h

**Barraques
Tarragona**

Berenar coca amb xocolata amb activitats infantils a càrrec dels agrupaments escoltes.

Dins la programació d'actes de les Festes Alternatives de Santa Tecla.

DIUMENGE 17

10 h

Cal Suís

**A sobre de l'Hospital Sant Joan de Déu,
c/ Finestrelles, 32
Barcelona**

Trobada-assemblea activa per aturar el Pla Caufec i totes les agressions al territori. Passeig pels terrenys del Pla, dinar a Cal Suís i assemblea per a la resistència. Per aclarir dubtes hi ha el telèfon de la plataforma: 685 269 787.

agenda@setmanaridirecta.info
<envieu les vostres convocatòries>

La indirecta

L'ENTREVISTA // **JEAN-LUC MORUCCI, MEMBRE DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA DEL SINDICATU DI TRAVAGLIADORI CORSI**

“La lluita per l'alliberament nacional no té sentit sense un projecte social”

✉ **Mariona Ortiz**
/entrevista@setmanaridirecta.info/

El Sindicatu di Travagliadori Corsi (STC) és el principal sindicat de l'illa. El 28 de setembre de 2005, membres del sindicat van segrestar el vaixell Pascal Paoli, un vaixell de la Societat Nacional Còrcega-Mediterrani sense passatgers, com a protesta per la decisió del govern francès de privatitzar la companyia. Després d'una espectacular operació policial i diverses vagues dels mariners, van aconseguir que el govern canviés de decisió i prometés invertir 150 milions d'euros per recuperar la companyia.

L'acció del Pascal Paoli és una acció aïllada o habitual al STC?
El sindicat utilitza diferents tipus d'accions, sempre les que considera necessàries segons el context. En el cas del Pascal Paoli, la situació que van viure els treballadors era molt dura i, a situacions excepcionals, accions excepcionals. Va ser la secció de mariners del sindicat la que va decidir segrestar el vaixell. Segurament ha estat l'acció més espectacular que ha realitzat el STC però n'havíem fet moltes més.

“Nosaltres som sindicalistes a cara descoberta però vosaltres ens prohibiu presentar-nos a les eleccions. Llavors només ens queda l'opció d'actuar com els clandestins”

Quines altres accions directes ha fet el STC?
A França existeix el concepte de representativitat sindical. El resultat d'això és que hi ha una llei que diu quins són els sindicats reconeguts per l'Estat. Per tant, quan hi ha eleccions a l'administració, per exemple, només s'hi poden presentar els sindicats reconeguts. Això volia dir que nosaltres estàvem constituïts com a sindicat però no podíem presentar-nos a les eleccions. Quan ens reuníem amb el prefecte, li preguntàvem: “què hem de fer? Ens podem presentar a les eleccions o hem de fer altres

Jean-Luc Morucci a la seu del Sindicatu di Travagliadori Corsi

coses?” I dins les “altres coses” se sobreentenen les accions directes violentes que utilitzen els clandestins. Els diem: “nosaltres som sindicalistes a cara descoberta però vosaltres ens prohibiu presentar-nos a les eleccions. Llavors només ens queda l'opció d'actuar com els clandestins”. Sempre ens constestaven: “la llei és la llei i vosaltres no us podeu presentar”. Però a veure, la llei està feta per persones i les persones són les qui han de canviar la llei.

Vam decidir impedir que hi haguessin eleccions si no ens hi deixaven presentar. Quan hi havia eleccions en una administració, hi anàvem, agafàvem les urnes i ens les emportàvem. Al final van empresonar el nostre secretari general a l'època. Nosaltres vam continuar fent accions d'aquest tipus fins que ens van permetre presentar-nos a les eleccions i vam poder provar, sobre el terreny, que érem el principal sindicat de l'illa.

Quina relació té el STC amb els partits polítics nacionalistes?
El sindicat de treballadors corsos neix el 1984 a partir dels grups nacionalistes de treballadors que hi havia a les empreses. Des de l'inici, el sindicat tenia aquests dos principis: la lluita d'alliberament social i la lluita d'alliberament nacional, que entén com a complementàries i inseparables. Ja al segon congrés, el sindicat va proclamar la seva independència dels partits polítics. Alguns dels grups polítics nacionalistes ens demanaven que primer defenséssim la independència i després la lluita laboral però pensem que la lluita per l'alliberament nacional no té sentit sense un projecte social.

Què és la Plataforma de Sindicats de Nacions sense Estat?

L'STC sempre ha tingut relacions amb altres sindicats del País Basc, de Sardenya, dels Països Catalans, etc. Ens hem adonat que tenim moltes diferències, degudes a les diferents realitats socials en les quals treballem, però també que tenim en comú el fet de voler lligar la lluita per l'alliberament social i la lluita per l'alliberament nacional. No perquè siguem sindicats d'un poble petit volem quedar-nos tancats en el nostre petit país. Hi ha problemes en comú i serem més eficaços si els afrontem en comú. La Plataforma parteix d'un text base molt senzill i vol ser una organització de combat, que multipliqui les nostres accions locals a nivell internacional.

“Tradicionalment les accions clandestines que han tingut més èxit han estat les que tothom ha pogut entendre fàcilment”

Quin és el parer del STC davant les accions violentes del nacionalisme clandestí?

El sindicat diu: nosaltres duem a terme accions públiques i no ens pertoca jutjar els qui creuen que han d'utilitzar altres mit-

jans. Des del sindicat intentem provar que hi ha mesures eficaços i públiques, com la “lluita de masses” que intentem desenvolupar però hem expressat sempre el nostre parer pel que fa als presos polítics i mai hem fet diferències entre persones segons les accions que hagin fet. Actualment hi ha una cinquantena de presos polítics corsos. Nosaltres estem contra les condicions que els imposa l'Estat Francès que els aplica una doble condemna. D'una banda els condemna per les accions que han comès, i els condemna sense reconèixer-los l'estatus de presoner polític sinó com a presoners de dret comú. I, d'altra banda, no els reconeixen drets que els presos comuns poden tenir, perquè estan dispersos per tot l'Estat, molts a París, cosa que dificulta la vida de les famílies per poder-los anar a veure.

Pel que fa a les accions violentes, veiem que a vegades tenen com a objectiu eines de treball. Llavors, ens preguntem: estan ben mesurades? Estan ben explicades? Sabem que hi ha atemptats avui a la societat corsa que no tenen motivació política. Hi ha venjances, etc. En aquest context, és difícil que una acció clandestina es pugui llegir. Tradicionalment les accions clandestines que han tingut més èxit han estat les que tothom ha pogut entendre fàcilment, que han sigut sobretot les que s'han fet contra l'especulació immobiliària. Quan la costa corsa estava patint molt per l'especulació immobiliària i els clandestins van fer-ho saltar tot, la gent aplaudia i deia: “d'acord, ho hem entès”.

Homeopatiaologia

✉ **Mathew Tree**
/opinio@setmanaridirecta.info/

Fill dels vuitanta que sóc, vaig passar bona part de la joventut envoltat de persones que no deixaven de parlar de la medicina alternativa. Que si aromateràpia, que si els imans... però l'alternativa que tenia més credibilitat, de llarg, era l'homeopatia.

El fundador de l'homeopatia, l'alemany Samuel Hahnemann (1755-1843) creia que la dilució de l'ingredient actiu dels seus medicaments reforçaven la seva eficàcia, tant, que els diluïa fins al punt que aquests no en contenien cap, d'ingredient actiu. El 1988, la revista científica *Nature*, de la Gran Bretanya, incapaç d'entendre com aquest mètode podia funcionar, ja que desafiava totes les lleis de la física molecular, va demanar explicacions.

L'homeopatia no és res més que una indústria fraudulenta que mou molts milions arreu del món

La resposta va venir de Jacques Benveniste, un homeòpata francès, que afirmava que l'aigua té “memòria” i que “memoritzava” l'existència anterior de l'ingredient actiu. Un cop que els científics s'haguessin recuperat dels seus atacs de riure, van rebutjar l'homeopatia frontalment. I amb raó. Si exceptuem el conegut efecte placebo (que és quan el cervell del pacient, si aquest confia de debò en un tractament donat —sigui una pastilla homeopàtica o l'encanteri d'un bruixot— automàticament amolla endorfines, o proteïnes narcòtiques, a la sang del malalt, que el relaxen i el fan sentir millor), l'homeopatia no és res més que una indústria fraudulenta que mou molts milions arreu del món, incloent-hi Catalunya, on encara gaudeix d'un prestigi tan estès com inexplicable.

URBANITZACIÓ “Los Alcaldes”

La urbanització DE LUXE per a ALCALDES OBRENS
Per a tu, per a tothom! (per a tothom!?)

contra publicitat

NO TENS PERQUÈ VIURE ENTRE ELS TEUS VOTANTS!
Tu et mereixes quelcom millor! Vine a viure a “Los Alcaldes” i estalviat les mostres de rebuig espontànies al bar, al carrer, al portal de casa, al replà de casa...

I a més, les reunions d'escala seran tan familiars com les del partit!

*Oferta no acumulable amb apropiació de fons públics